

ОБВИНУВАЧЕННЯ

Дякую тобі, Брате Невіллі. Тепер залишимося стояти на ногах ще на хвилинку для молитви. Схилимо наші голови. Чи є тут які словесні прохання, чи не могли б ви дати знати про це, піднявши руку, просто сказати Богові: “Я—я. . .”? Тепер тримайте у своєму розумі те, що—те, що ви хочете попрохати в Нього, і вірте в це всім своїм серцем, поки я теж підноситиму свою молитву за вас.

² Небесний Отче, ми. . . вважаємо це за таку привілегію — прийти до дому Господнього, цього похмурого дня, та—та віднайти саяво Божого Сина—Світло, та почути, як Святий Дух співає через людей та промовляє через людей, такий собі невеличкий осередок сяяння Сина. Ми дякуємо Тобі за це, за Небесне сяяння Сина в наших серцях. Як ми вдячні Тобі за це! Нині вони. . .

³ Твій народ якраз підняв руки в цьому зібранні, що в них є прохання, що вони бажали б, щоб Ти дав їм відповідь цього ранку. І я молю, Отче, щоб Ти дарував кожне з їхніх прохань. Їх так багато, ціла купа лежить на столі, так багато прохань звідусюди, щодо хворих, страждених; телефонні дзвінки, здалека, десь по п'ятдесят на день. О Боже, що нам робити? Просто веди нас, Господи. Ми—ми не знаємо, в котрий бік іти чи що робити, але Ти можеш скерувати всім цим, і ми молимо, щоб Ти дарував це нам. Бо такий є—такий є наш намір, Господи, те життя, що його ми маємо на землі — дане нам Тобою, і ми хочемо використати його так, щоб Ти прославився через нього. Тож Ти провадь нас у всьому цьому, Батьку.

⁴ Благослови нас сьогодні, коли ми зібралися тут, щоб слухати Слово Господнє, співати пісні, підносити молитву. Вчуй наші молитви. Радій з нами в наших піснях та промовляй до нас через Слово, бо ми просимо це в Ім'я Ісуса. Амінь.

Можете сідати.

⁵ Я просто не знаю жодного місця, де стояти я вважав би за більшу привілегію, аніж стояти за—за кафедрою, ламаючи Хліб Життя чекаючим, прагнучим, голодним людям. І це є велика привілегія.

⁶ По-перше, я хотів би спитати, чи—чи є тут хто з родини Райт, Хетті, чи Орвілл, чи хто-небудь? Хетті. Орвілл з тобою, Хетті? Добре, передай йому, щоб він під'їхав до будинку, одразу ж, те, про що я йому казав, ти знаєш. Нехай заскочить на хвилинку, якщо зможе. Я забув принести це з собою, цього ранку, дещо для їхнього песика. Тож я—я просто. . . Будь ласка, проїдь мимо будинку, коли будеш їхати на—на слу-. . . після служіння.

7 І тепер, Едіта, сестра Хетті, яку ми знаємо ще коли вона була дівчинкою, вона каліка з самого дитинства. І тепер вона вже жінка, і вона в дуже поганому стані. І ось я, приблизно рік тому, я їздив туди, коли в неї був перший напад, і я одразу ж виявив, що в неї було негаразд, за допомогою та благодаттю Божою. І ось, справді, в чому там справа з цією дитиною. . .

8 Вона сидить, її кінцівки зведені разом, і вона не може їх навіть розвести, це через шалений тиск на нервову систему. Але, що там таке, фізично з тією дитиною все гаразд, якщо не зважати на ураження від дитячого паралічу, який вона перенесла, коли їй було приблизно шість місяців. Вона майже все своє життя кричала й плакала, поки. . . Ми молилися за неї багато років тому, і—і вона була весела відтоді і до певного часу приблизно рік тому.

9 А нині настав час менопаузи. Іншими словами, переміна в її житті, і її нерви в такому страшному стані. І жіночці здається, що вона помирає, що вона—вона просто перестане жити, з години на годину. І ви розумієте. І для сильних, здорових жінок це жахливий час, часом доводиться колоти гормони, та—та лягають у лікарню, та проходять шокотерапію, та все інше, у такий період.

У людини в житті є дві переміни.

10 Є переміна з хлопчика в чоловіка; з жінки. . . з дівчинки в жінку. Приблизно в шістнадцяти-сімнадцятирічному віці вони стають немов зграя безвідповідальних. І—і якщо ви зможете бути терпеливими до них в цей період. В мене донька якраз в такому віці, Ребека. Моліться за неї. І Біллі, ох, кожен з нас, ми проходимо через цей короткий безумний вік. І—і тому ми просто маємо з терпінням ставитися до них, усвідомлюючи, що це щось таке, через що—через що вони—вони повинні пройти.

11 І тепер, в Едіті якраз наступила семирічна переміна. Кожні сім років твоє життя змінюється. І ось, сім разів по сім, розумієте, і—і тому це досить—таки нелегко, і то є цілковита переміна. І це—це непокоїть жінок. Чоловіки в такому віці звичайно поводяться безрозсудно, і часом буває таке, що залишають своїх жінок. А жінки після цього стають нездатні народжувати. І ми всі проходимо через це, і ми повинні пам'ятати, що це такі речі, що ми маємо потерпіти один одного та розуміти оце все.

12 І Едіточка зараз у такому стані, і вона чимало втратила у вазі, і в неї поганий вигляд. І—і—і я кажу вам, яюсь під вечір, не всі разом, але просто проїхатися туди. . . Вони сидять з нею день і ніч. І завітати туди, з цієї шкіни та—та з інших шкіни, з сестринських шкіни тут, щоб хтось з вас поїхав туди та провідав родину Райт. Я певен, вони дуже цінуватимуть це. Просто проїдьте туди, трошки посидьте з ними та поговоріть з ними, потисніть їм руку, і всього—навсього невеличкі дружні відвідини.

13 Ми—ми так легко забуваємо про це, розумієте. А коли це приходить до нашого дому, ось тоді ми цінуємо це. І ми мусимо пам'ятати, інші теж цінують це. І родина Райт, я певен,

цінуватимуть це. Я—я знаю, що ви вчинили б так, якби ви знали, що там такі обставини. Але ви не знали цього, тож тому—тому я кажу вам цього ранку, з цією метою.

14 Пройдьтеся, та відвідайте родину Райт, та постарайтеся підбадьорити Едіту. І ось, не кажіть їй, що вона виглядає погано. Скажіть їй, що в неї “добрий вигляд”, що з нею “все буде гаразд”. Що стосується цього, з нею все буде гаразд, якщо ми просто й далі підтримуватимемо її. Ось для чого ми тут. Вона наша сестра, і—і ми тут для того, щоб підтримувати цю дитину в такі часи. Так само як я хочу, щоб хто-небудь підтримував мене та молився в той час, коли я проходжу через свої випробування, і ви хочете, щоб хтось — за ваші.

15 І—і родина Райт вже довгий. . .одні з найстаріших членів, що ходять у це зібрання. Я думаю, вони і Брат Рой Слотер та Сестра Слотер. Я бачив їх якраз декілька хвилин тому, помахав їм, коли вони заходили. Мені подумалося, коли я повертав на розі: “Скільки вже років я бачу, як Брат та Сестра Слотери займають свої місця в цій церкві, крізь ці підйоми та спади, та все одно пробираються далі?” І родина Райт і подібні їм, ти цінуєш таких людей, розумієте. І давайте-но—давайте-но виявимо їм, як ми цінуємо їх.

16 Отож, сьогодні, в мене довге Послання. Воно про обвинувачення.

17 І—і потім, сьогодні ввечері, я чую, що буде причастя та обмивання ніг і таке інше. Отож, пастор говоритиме, і в нас буде. . .ми приїдемо. І якщо ви—якщо ви будете поблизу, приїжджайте та насолодіться проповіддю від пастора, від Господа, і потім, також, обмиванням ніг та—та причастям, сьогодні ввечері. Це буде справді дуже заповнений вечір, тож ми будемо раді вам, якщо вам нікуди йти.

18 І ми хочемо висловити нашу вдячність Донові Руделлу і—і нашому братові, і Братові Джексону. І—і оці брати — це наші братські, сестринські церкви, з якими ми в спільності. Брат Джек Палмер отут ось, в якого є група у Джорджії. І ми—ми—ми хочемо від всього свого серця висловити, як ми цінуємо цих мужів. Бо у тих випадках, коли ми проводимо служіння, коли приїжджаю я, приїжджають і вони, щоб відвідати нас, і ми цінуємо це.

19 Я бачу цього ранку свого хорошого товариша, доктора Лі Вейла та його дружину. Я спочатку упізнав Сестру Вейл, і я все видивлявся, де Брат Лі. І в мене до нього є, як кажуть на Півдні, “старі діла”, розумієте, коли я його побачу. День за днем я виглядав на нього, на тому з’їзді, щоб він підійшов туди та допоміг мені. І я сказав: “Ну що ж, якщо Лі приїде, нехай він проповідує, а я просто молитимуся за хворих”. І ми виголошували його ім’я та все інше, і так і не вдалося знайти його. Тож я—я, тепер в мене буде можливість обговорити наші з ним справи, коли вдасться поговорити. І ми раді бачити Брата та Сестру Вейл тут разом з нами цього ранку.

20 І, можливо, тут є ще багато хто, про кого ми не знаємо. Я бачу тут одну сестру, я думаю, з Чікаго. Я не можу. . . я знаю цю групу тут, але я просто не можу точно назвати їх імена. Тож ми—ми цінуємо їх — звідусюди, звідки б ви не були.

21 Я бачу тут братів, двох молодих приятелів, яких треба посвятити (молодих в служінні, принаймні) цього ранку. Двоє, наші темношкірі брати з Нью-Йорку, якраз тільки-но одержали свої дипломи від церкви Філадельфія, що були видані цією церквою як такою, звідки вони прибули. І ми збираємося звершити над ними рукопокладення, щоб Бог благословив їхнє служіння в Нью-Йорку. Там в нас є дві чи три невеличкі церкви, я думаю. Одна з цих груп у Брата Мілано там, і ми. . . ми цінуємо їх. І—і ось тепер іще двоє їдуть, щоб робити, проводити служіння для людей там. І ми—ми цінуємо оце все.

22 Нехай Господь вас ясно благословить. Так багато; я озираюся й бачу інших, і просто не можеш назвати всіх по імені, але я знаю, що Він розуміє.

23 Тепер, я думаю, якби наша сестра, піаністка, одна чи друга вийшла сюди та заграла для нас.

Коли вугіль з Вогню торкнувся вуст пророка,
Цілком очистивши його,
І коли слово. . . голос Божий пролунав: “Хто піде
для нас?”
Він сказав: “Ось я, пошли мене”.

24 В той час, коли ми посвячуватимемо цих служителів через рукопокладення. Отож, ми знаємо, що Біблійний спосіб посвячення служителя — це рукопокладення. На мою думку, ось де наші брати Останнього Дощу, тобто, баттлфордівці та інші заплуталися; і коли вони бачать це рукопокладення як передачу духовних дарів. Отож, ми не віримо, що дари приходять через рукопокладення. Ми віримо, що. . . рукопокладення — це офіційне підтвердження того, що ми вже побачили. Розумієте? Це є “амінь”. Розумієте?

25 Отож, коли вони здійснювали рукопокладення над Тимофієм та над тими братами, вони вже були помітили, що в тих мужах був дар. Пам’ятайте — “Розгрівай того дара, що був у тобі, перейшов від твоєї бабусі Лоїди”. І це побачили в Тимофіїві, і тому старійшини здійснили над ним рукопокладення та посвятили його. Не те, щоб здійснювати рукопокладення над людиною, в якій ніколи нічого не проявлялося, розумієте. І вони просто попрохали благословіння. І ми всі віримо в це. Тож ми не передаємо духовні дари; ми тільки лише розпізнаємо їх та здійснюємо рукопокладення над ними, щоб офіційно підтвердити, що ми віримо, що Бог вчинив такі речі для людей.

26 Я помітив, цього ранку, далеко ззаду, Брата МакКінні з. . . Я думаю, це Кінні чи МакКінні, методистський служитель, що сидить там ззаду, над яким теж зовсім нещодавно здійснювали

рукопокладення тут, я думаю, це було так, на цій платформі; на служіння в Огайо, в Брата Дауха та Сестри Даух, в групі там в Огайо.

27 О-о, коли ми всі збираємося разом, люди з'їжджаються з цих куточків, це чудово. Жодної деномінації; нічим не зв'язані, крім як Ісусом Христом, і все, розумієте, просто “сидячи разом в Небесних місцях”.

28 Гаразд, сестро, дайте нам... Давай-но заспіваємо цей один куплет з цієї: “Коли вугіль з Вогню торкнувся вуст пророка”. Нумо, співаємо всі разом.

Коли вугіль з Вогню торкнувся вуст пророка,
Цілком очистивши його,
Коли голос Божий пролунав: “Хто піде для
нас?”

Він сказав: “Ось я, пошли мене”.

Говори, мій Господи, говори, мій Господи.

Тепер, браття, вийдіть вперед, будь ласка.

... я Тобі одразу від-...

29 Нехай вийдуть інші служителі, будь ласка, що будуть покладати на них руки. “... мій Господи...” Ті, хто в спільності з цієї шкінією тут, Брат Руделл, Брат Лемб та інші. *Сюди* ось, будь ласка.

... моя відповідь буде — “Господи, пошли мене”.

Зараз поволі, будь ласка.

О-о, мільйони вмирають в гріху та ганьбі;
Вчуйте їх відчайдушний та розпачливий
поклик;

Їм на допомогу, браття, поспішайте;
Швидко дайте відповідь — “Вчителю, ось я”.

Говори, мій Господи, говори, мій Господи,
Говори, і я Тобі одразу відповім;
Говори, мій Господи, говори, мій Господи,
Говори, і моя відповідь буде — “Господи, пошли
мене”.

30 Як твоє ім'я, брате? [Брат каже: “Орландо Хант”.—Ред.] Брат Орландо Хант, з Нью-Йорку. Правильно? І Брат... [Інший брат каже: “Йосип Кульман”.] Йосип Кульман.

Тепер просто поверніться обличчям до зібрання, браття мої.

31 Брат Хант та Брат Кульман, поклик Бога на їхніх серцях. І як ми тільки-но співали пісню — “Мільйони вмирають в гріху та ганьбі”. Вони почули той відчайдушний та розпачливий поклик. І ми просимо їх: поспішайте, браття, поспішайте їм на допомогу! Отак от, негайно дайте відповідь — “Вчителю, ось я”. Отаку вони дають відповідь, цього ранку.

32 І коли ми, як брати цієї церкви та цієї групи, офіційно підтверджуємо це, здійснюючи над ними це рукопокладення та подаючи їм праву руку спілкування, як свідкам Ісуса Христа, з нашою підтримкою тут, що ми стоятимемо за них в усьому, що достойно й правильно, в Євангелії. Наші молитви будуть постійно за цих мужів, щоб Бог застосовував їх задля Своєї слави. І нехай їхні служіння будуть плідними та сильними в Нью-Йорку. Нехай їхнє—їхнє життя повниться служінням Йому, приносячи дорогоцінні снопи в Царство. Нехай вони проживуть довге, щасливе життя. Нехай Господь Бог підпереже їх Своєю вічноперебуваючою Присутністю, та дасть їм здоров'я та сили, та збереже їх в Його служінні, поки Ісус Христос не покличе їх до їхнього Вічного Дому в Небесах спокою.

33 Нехай це зібрання зараз. . . коли ми схилимо наші голови, і ми, служителі, вийдемо вперед, щоб покласти на них свої руки.

34 Наш Небесний Отче, ми покладаємо наші руки на Брата Ханта, в Ім'я Господа Ісуса Христа, оскільки те, що нам відомо про нього, Господи, є праведним. І ми дякуємо Тобі за цей поклик в його житті, поклик до служіння. Господи, промовляй через цього брата, завойовуй душі, принось визволення, Господи, тим, хто в полоні, в полоні хвороби, та—та душевно, та фізично, та духовно. Господи, дай йому справжнє служіння, щоб він міг, при завершенні цієї дороги, окинути поглядом цю довгу стежку та побачити, що він був спроможний, за благодаттю Бога, взяти в полон кожного ворога. Через Ісуса Христа нашого Господа, ми просимо це. Амінь.

35 Також на Брата Кульмана ми покладаємо наші руки, як свідки, Господи, щоб офіційно засвідчити про його поклик, що ми, ця церква, ця група людей, віримо в нього як в слугу Христа. І ми просимо, щоб Ти благословив його та дав йому велике, могутнє служіння, щоб він завойовував для Тебе душі, Господи, та визволяв полонених, та—та розбивав сатанинські сили в житті людей, з якими він спілкуватиметься. Дай йому, Господи, плідотворне життя, міцне здоров'я та силу. І, також, коли він підійде до завершення дороги, Боже, даруй, щоб він міг окинути поглядом довгу стежку та побачити, де, за благодаттю Ісуса Христа, він був спроможний розірвати всі ворожі пута, задля слави Божої.

36 Небесний Отче, нехай ці мужі отак живуть та працюють на Божих жнивах. Нехай Твої благословіння спочивають на них та будуть з ними аж до того часу, коли ми всі зберемося біля ніг нашого великого Вчителя. В Ім'я Ісуса Христа ми просимо це. Амінь.

37 Благословить тебе Бог, Брате Хант, нехай дасть тобі плідотворне служіння. Благословить тебе Бог, брате, і нехай дасть тобі плідотворне служіння теж, Брате Кульман. Благословить вас Бог. Ще раз:

Коли вугіль з Вогню торкнувся вуст пророка,
Цілком очистивши його,
Коли голос Божий пролунав: “Хто піде для нас?”

Він сказав: “Ось я, пошли мене”.

О-о, говори, мій... (Нехай Він проговорить багатьом молодим серцям)... говори, мій Господи, (покликаних Богом!)

... і я Тобі одразу відповім;

Говори, мій Господи, говори, мій Господи,

Говори, і моя відповідь буде — “Господи, пошли мене”.

38 Як ми вдячні Господу цього ранку за цю велику честь, для церкви, свідчити про те, що служителі посилаються на ниву в цей останній день. Нехай благодать Бога супроводжує вас, брати мої! Моя надія, що Він пошле вас на ниви за кордон та по всьому світу, проповідувати ці недослідимі багатства Ісуса Христа, там, де є така потреба. Світ сьогодні знаходиться в такій потребі.

39 Отож, так багато цих добрих речей, нам просто доведеться взяти трошки *тут* і трошки *там*, щоб за одне зібрання цього ранку торкнутися оцього всього. Отож, сьогодні ми... я говоритиму на одну тему, яку я... Іноді мені не подобається наближатися до цих справді страхітних моментів.

40 Отож, минулої неділі, якщо когось з вас не було тут, і—і не одержали Послання *Третій Вихід*; і якщо ви хотіли б півку, я вірю, вона вам сподобається — *Третій Вихід*.

41 Що там у нас, тут хворий хлопчик, чи щось таке? О-о, маленький хлопчик-каліка. Так. Нехай Бог благословить його. Так. Гаразд. Все одно наприкінці служіння ми молитимемося за хворих, розумієте. Тож ми, тепер, ми... .

42 Наше прохання вам, можливо, якщо ви зможете, дістати Послання на тему *Третій Вихід*, третій раз, коли Світло, Ангол Господній, що покликав народ у вихід, видимим чином виявив Себе на землі, у виході. Розумієте? На мою думку, це є вельми визначним для мене: третій вихід!

43 Ви не проти, якщо я зніму свого піджака? [Громада каже: “Ні”.—Ред.] Цього ранку в шкіні дуже тепло, і єдиний наш кондиціонер повітря — це те, чого ти можеш досягти обмахуванням. Потрібно самому виробляти свою енергію. Тож ми плануємо, якогось дня, встановити тут систему охолодження, як тільки в нас усе буде готово.

44 Отож, ми були б дуже вдячні, якби ви—якби ви послушали Послання *Третій Вихід*. Отож, в нас було багато випадків виходу, але ми можемо з певністю вказати на місце, на час трьох випадків виходу, коли Бог, у вигляді Полум'яного Стовпа, зійшов, щоб покликати та відділити народ. І зараз це відділення народу.

45 І ми знаходимо, що коли Він покликав Свій перший вихід, Він пішов попереду них у Полум'яному Стовпі та привів їх до. . . вів їх до країни, де пізніше Він з'явився перед ними у вигляді Чоловіка по імені Ісус Христос. Від Бога Він прийшов і до Бога повернувся. І. . . в той час Його було відкинута. І Він прийшов тоді, щоб викликати людей з—з формального стану, в якому вони опинилися, подібно як було з ними в Єгипті, віддалися гріху та звичаям єгиптян. І Бог покликав їх звідти.

46 І ось, ми знаходимо, вдруге, вони опустили руки, знаходячися в полоні у Римської імперії. І вони зійшли у віровчення та відійшли від справжньої ширості поклоніння, і Бог послав ще один вихід. І. . . Він з'явився у вигляді Мужа, що вів людину.

47 У першому виході Він був Полум'яним Стовпом. Потім, коли Він прийшов на землю, в тій країні, куди Він привів їх. Яким чудовим прообразом це буде в Тисячолітньому Царстві, куди Він веде Церкву зараз. “Ми побачимо Його таким, який Він є, і в нас буде тіло, подібне до Його славетного тіла”.

48 І сьогодні, через Світло Євангелії, що відбивається від Світла, Полум'яний Стовп видимим чином посеред нас! Наука бачила Його. Це було у часописах та по всьому світу. І Його було і науковим, і духовним чином визнано як той самий Полум'яний Стовп, через ті самі ознаки та ті самі справи, що Він чинив завжди. І тепер, в ці дні, коли є багато фанатизму та всього іншого, все одно, Бог завжди ототожнює Себе. Отже, ми бачимо це.

49 І що то за славетна річ — знати, що “Цей земний намет, одного дня”, — це старе немічне тіло, в якому ми хворіємо та страждаємо, — “перемініться та зробіться подібним до Його славетного тіла; і тоді ми побачимо Його таким, який Він є”, — і будемо з Ним у тій Країні, до якої ми прямуємо сьогодні. О-о, я. . . від цього в нас повинно бути таке відчуття, немовби ми стоїмо та співаємо “*Я йду в той обіцяний Край*”. Її, мабуть, все одно співатимуть на служінні хрищення, бо це наша пісня на служіння хрищення.

50 Отож, до братів, і тут, і по всій країні, куди підуть ці плівки, та по всьому світу. Ці Послання не адресовані до якоїсь окремої особи. І ми не хотіли б, щоб люди думали, що ми тут якийсь клан або зборисько фанатиків, що збираються тут собі, “щоб відділитися, начебто як, не маючи Віри”, чи щоб відмежуватися від когось, чи—чи від Бога, чи від Церкви. Ми за Церкву. Але ми лише стараємося вказати, Святим Духом та за Його допомогою, на причину цього відділення, що є в нас сьогодні. Ми, ми не віримо в це.

51 Ми віримо, що всім церквам слід бути у спільності разом, не відділеними; методисти зі своєю групою, а баптисти зі своєю, і ті, що вірять у Єдиного Бога, і ті, що вірять у Бога в трьох особах, та інші, які в нас є — всі у розділенні. Ми віримо, що їм слід бути

разом, як одній великій об'єднаній групі Тіла Ісуса Христа, що чекає на той славетний Прихід. Вони ні в якому разі не повинні бути поділеними.

⁵² І що відділяє їх, мусить бути якась основна причина, чому ми не разом. У дослідженні цього, я усвідомлюю, у дослідженні цього, що справа не в кольорі нашої шкіри; бо жовті, чорні, коричневі та білі — всі поділені по різних організаціям. Справа не в тому, яку їжу ми їмо; ми всі їмо таку саму їжу. Ми носимо такий самий одяг, і все інше. Але я бачу, в чому, по суті, полягає вся справа — в людині, що зійшла з битого шляху науки Євангелії, в кожній людині.

⁵³ І має бути якийсь спосіб, щоб точно визначити, що є правильним і неправильним. І єдине, як це зробити — це не докладати до цього Слова ніякого тлумачення, просто читати Його таким, яке Воно є, і вірити Йому отак.

⁵⁴ Кожна людина, що докладає своє лише тільки, власне тлумачення, і виходить так, що Воно каже щось інше, повертає це назад до першопочаткової організації католицької церкви. Вона, католицька церква вірить, що Бог знаходиться у Своїй церкві — “А Слово не має до цього жодного відношення; і Бог знаходиться у Своїй церкві”.

⁵⁵ А ми, протестанти, як ми бачимо, і як у Об'явленні 17, що вони всі зійшлися разом, і що католицька церква була “матір'ю” всіх організацій. І ми бачимо, що протестантська організація, хоч і сліпо, сліпо, має ту саму сутність католицької церкви. Біблія називає католицьку церкву — “розпусниця”, а протестантську церкву називає “блудниця”, сказано, що розпусниця була “матір'ю блудницям”. І це є люди, тобто, жінка з недоброю славою, що не живе у вірності своїм шлюбним обітницям.

⁵⁶ І ми всі претендуємо на те, що ми Наречена Христа, і, при всьому тому, настільки невірні. Від чого виникає невірність? Коли живеш у суперечності тому порядку, що його Бог встановив для Своєї Нареченої, щоб жила ним. Така є моя думка, Біблія, а Вона є непомильне Слово Бога, я вірю.

⁵⁷ І, тому, ми бачимо, що протестантська церква, для того, щоб мати організацію, відділяється навіть від Писань, щоб утворити свою організацію. Служителі, посвячені, триматимуться за речі, які вони. . .

⁵⁸ Ось, вони приходять до мене до робочого кабінету та в кімнати, сотнями, та кажуть мені: “Брате Брангаме, кинь людям виклик. Ніхто не встоїть перед Цим. Вони знають, що це є Правда”.

І я кажу: “Ну, чому ж ти цього не зробиш?”

⁵⁹ “Ну, розумієш, якщо я зроблю так, я проситиму милостиню. Ніхто не. . . В мене служіння. Я повинен приходити перед Господа, і я маю виходити перед людьми. І в мене не буде ніякої підтримки”.

60 Якби ти тільки усвідомив, що Христос є наша підтримка! Біблія є наша підтримка. Розумієте?

61 Але, це, розумієте, в такому разі це дає протестантській церкві таке саме визначення, що й католицькій церкві.

62 Католицькій церкві все одно... Ось, я не кажу... Я не хочу, щоб це прозвучало як зневага, сказати, що їм все одно, що каже Біблія. Вони—вони вірять Біблії, але, розумієте, в них існує... апостольська наступність — ось на чому заснована католицька церква. Це папська наступність, і називають Петра першим папою, і так далі. Отож, вони, вони вірять цьому. Вони непохитно вірять в це.

63 А протестанти, розумієте, вони—вони збираються та створюють організацію, точно як і ті вчинили у Нікеї, в Римі, де вони організували католицьку церкву через... на Нікейській раді. І ми знаходимо, що ті й ті — такі самі. Ті й ті — такі самі. Вони залишають Слово Бога, щоб утворити організацію. Розумієте? А потім, коли справа доходить до багатьох величних Правд, це сьогодні видається дивним, для них Це чуже, бо їх вчили по самим тільки ритуалам.

64 В нас нема жодного ритуалу, крім Біблії. В нас нема нічого, крім Божого Святого Слова, і на Ньому ми й стоїмо.

65 І тепер, сьогодні, я хочу прочитати одне місце Писання, всього на хвилинку, зі святого священного Слова Божого, що знаходиться у Євангелії від Святого Луки. 23-й розділ Святого Луки, щоб закласти основу, підґрунтя для того, що я—я хочу сказати, основну думку того, про що я хочу говорити. І ви зараз відкриваєте 23-й розділ Святого Луки, і я хочу прочитати один вірш. Це все, що мені потрібно для цієї основи цього ранку, щоб закласти її. Тепер читаємо 20-й... 23-й розділ, 33-й вірш 23-го розділу.

А коли... прибули на те місце, що зветься "Голгофа", там вони розп'яли Його та злочинців, одного праворуч, а одного ліворуч.

66 Отож, я хочу взяти звідси чотири слова, з цього місця, за основу того, що я хочу сказати — "там вони розп'яли Його", — чотири слова. І тепер, назва моєї теми... Я—я виношу обвинувачення деномінаційним церквам цього дня, і також багато кому з незалежних, в розп'ятті Ісуса Христа наново в цей день. Звинувачую їх! Цього ранку, її назва: *Обвинувачення*.

67 І я хочу взяти це так, щоб це було більше як слухання справи в залі суду, там, де було... І, зрештою, кафедра та церква — це зала суду. Біблія сказала: "Місце суду, якому—якому повинно початися з дому Господа". І це буде немовби як престол, та—та присяжні, та свідки, і так далі. І в мене сьогодні як свідок Боже Слово.

68 І моє обвинувачення — проти сьогоднішніх церков. Тепер, я—я не вводжу сюди грішника. Я просто говорю це до церкви. І тепер

це—це має бути на плівках, і я—я постараюся викласти це якомога швидше. Я виношу цьому поколінню обвинувачення у другому розп'ятті Ісуса Христа.

⁶⁹ І тепер, щоб зробити це в цьому періоді, в якому ми живемо, щоб мені—мені зробити це, я мушу представити докази. Якщо я маю винести обвинувачення, необхідно представити певні докази кримінального злочину, який було вчинено. Я—я повинен, щоб винести їм обвинувачення, я—я мушу привести докази, щоб довести це, що це є так, щоб те, що я кажу, встояло перед головним Суддею. Який, і я сам як прокурор для... в цій обвинувачувальній промові. Що, Слово Боже мені за свідка, я виношу обвинувачення цьому поколінню в розп'ятті.

⁷⁰ Я мушу виявити і виявлю, що той самий дух, що довів до першого розп'яття, сьогодні перебуває на людях і чинить те саме. Я—я мушу зробити це, якщо буде розп'яття, що вони розп'яли. Я мушу виявити людям, що те саме відношення в людях сьогодні чинить те саме, духовно, що вони вчинили тоді фізично. Вони розп'яли, фізично, Ісуса Христа, Сина Божого. І тепер, сьогодні, тим самим Словом, тим самим Святим Духом і тим самим Словом я—я бажаю виявити церквам той—той стан, в якому вони перебувають, що вони сьогодні чинять те саме, і Біблія сказала, що вони вчинять це, і довести, що це є той день, в якому ми живемо.

⁷¹ Це не могло бути вчинено декілька років тому. Скажімо, п'ятдесят років тому такого не могло бути вчинено, але сьогодні це є дуже своєчасно. І такого не могло бути вчинено ще, можливо, десять років тому, але це може бути вчинено сьогодні, бо час добігає кінця. Ми—ми при завершенні часу. І я вірю, як Його слуга, що ми—ми ось-ось перетнемо кордон між цією країною та Іншою.

⁷² Тому час для покаяння для народу минув. Я вірю, що цей народ не зможе покаятися. Я вірю, що він вже перейшов лінію поміж ласкою та судом. Я вірю, що він ледве-ледве тримається на вагах.

⁷³ “Брате Брангаме, перш ніж ти розпочнеш слухання справи, як ти збираєшся це довести?”

⁷⁴ Всього лише оцим, що ми винні у тих самих гріхах, якими Бог знищив світ, у допотопному світі. Ми винні у тих самих гріхах, за які Він знищив світ у Содомі та Гоморі. І, тепер, і перед нами тут є всі ті самі духовні докази, всі ті самі духовні докази, відомі всьому світу, що принесли ласки Божі на ті покоління. Які, також, відкинути їх — наслідком цього був суд. Тому якщо це покоління також відкинуло ту саму ласку, яку було відштовхнуто в ті дні, Бог був би несправедливим, якби дозволив, щоб їм це зійшло з рук, без суду за це.

⁷⁵ Як сказав одного разу Джек Моор, один мій товариш: “Якщо цьому народові все зійде з рук, і він залишиться без кари від Бога, в такому разі Бог зобов'язаний буде відновити Содом та Гомору та вибачитися за те, що спалив їх”.

⁷⁶ Отож, ми знаємо, що духовно вони роблять сьогодні те саме, бо вони роблять це, теж, з тією самою метою і так само, як оті вчинили при розп'ятті Господа, фізично. Вони роблять це через заздрість, через духовну сліпоту. Бо вони не хочуть бачити. Вони не стануть Це слухати.

⁷⁷ Ісус, у Свій мандрівці тут по цій землі, Він сказав: “Добре сказав про вас Ісая: ‘Маєте очі — і не бачите, вуха — і не чуєте’”. Розумієте?

⁷⁸ Та сама причина, та сама—та сама мета і ті самі роздумування, вони наново, заново розпинають Христа (оскільки за якусь хвилину ми ще підійдемо до цього), з тих самих причин, за яких вони вчинили це тоді.

⁷⁹ Вони нічого не можуть знайти проти Цього. Вони не наслідуються кинути Цьому виклик. І вони знають, що докази є тут. І вони знають, що так каже Біблія. І єдине, що вони можуть робити — хулити Це. Саме так. Тому, і оце все, з тих самих причин.

⁸⁰ І тепер, на цій основі, я вимагаю в цього покоління відповіді за розп'яття Ісуса Христа; за розп'яття й провини; нечистими, лукавими, егоїстичними, деномінаційними лапами розп'яли Принца Життя, що хотів представити Себе людям.

Ти скажеш: “Ту саму Людину?”

⁸¹ “На початку було Слово, і Слово було Бог. І Слово стало тілом і виявило Себе”. Слово проявилось в тілі, а вони засудили це тіло та віддали його на смерть, бо Слово проявилось. Євреям 13:8, сказано: “Ісус Христос є той самий, вчора, сьогодні та навіки”. Це те саме Слово. Розумієте? І, з тієї ж причини, вони силкуються розп'яти Слово.

⁸² Отож, до мого тексту, щоб повернутися до теми, яку я хочу взяти ось, ці чотири слова. Давайте-но розтлумачимо — “там”. “Там” — у найсвятішому в світі місті, в Єрусалимі. “Там” — у найрелігійнішому в світі місті. Там, “вони” — найрелігійніший в світі народ, на релігійному святі, на святі Пасхи. “Там” — в найрелігійнішому місці, в найрелігійнішому місті, найвеличніша з усіх організацій, головна над всіма. Там, “вони” — найрелігійніший в усьому світі народ, зібралися з усього світу. Вони “розп'яли” — найганебніша смерть, яка тільки може бути, вбити, якою можна вбити людину; цілком роздягненого, здерли з Нього одіж. “Він—Він не звернув увагу на наругу”. Вони... На розп'яттях навколо Його тіла обмотано ганчірку; але вони повністю здерли з Нього одіж. Найганебніша!

⁸³ “Там” — у найвеличнішому релігійному місті, “вони” — найрелігійніший народ, “розп'яли” — найганебніша смерть, “Його” — найдорогоціннішу Людину. Вже цього вистачить, щоб засудити це покоління!

⁸⁴ “Там” — найрелігійніша організація, найбільша з усіх церков зібралася в одному місці. “Вони” — найрелігійніші люди з усіх

рас, люди, що саме були, начебто як, тими, хто вклонявся Богу. Вони зібралися на свій найбільший святий празник, очищення... Пасху, коли їх було виведено з рабства на волю. І “там” у той час, “вони” в той час, найрелігійніший народ, на найрелігійнішому святі, на найрелігійнішому місці вчинили над Принцем Життя найганебнішу річ, яку тільки можна було вчинити — роздягти Чоловіка догола та повісити Його на дереві. Бо — “Проклятий є той”, — сказав закон, за яким вони вклонялися, — “проклятий є той, хто висить на дереві”. “І Він став за нас прокляттям”. Здерли з Нього одіж, били Його та насміхалися з Нього, з самого Бога Небес; зняли з Нього одіж та прибили Його цвяхами до хреста. Його! “Там вони розп’яли Його”, — прирекли до римської смертної кари.

⁸⁵ Смерть від кулі — це не було б найганебнішою смертю сьогодні. Смерть під колесами авто — це не є найганебніша смерть сьогодні, втопитися у воді, згоріти у вогні. Але найганебніша смерть сьогодні — це привселюдна страта, коли увесь цей світ засуджує тебе та називає тебе винним.

⁸⁶ І увесь цей світ поклав свої руки на цього Чоловіка та назвав Його винним, в той час як Він був невинним. І Він помер, приречений ворогом (не Його друзями, не Його законами), але приречений ворогом до розп’яття. Принц Життя, найдорогоцінніша Людина, що коли-небудь жила чи буде жити коли-небудь — Ісус Христос. “Його” — найдорогоціннішу Людину! Тримайте це в себе в розумі, поки ми будемо розбудовувати це підґрунтя сьогодні.

⁸⁷ Чи можна уявити собі таке, в такому місці, як Єрусалим, де вже дві з половиною тисячі років чи навіть більше, протягом яких люди... тобто, сотні років. Можливо, я трошки перебільшив в цьому. Мабуть, минуло приблизно вісім чи дев’ять століть, чи щось таке. Я не знаю точно, як, який проміжок часу минув відтоді, як Соломон побудував храм. Я думаю, десь вісімсот років, десь так.

⁸⁸ І вони чекали на прихід Месії. Вони зібралися були там на пасхальне поклоніння. Просто подумайте про це зараз! Голова усіх фарисеїв, садукеев і кого там іще, на одному великому зібранні, щоб вклонятися Богу. В найсвятішому місці, в Єрусалимі, в храмі Господа, і народ Господа, взяти Самого Господа та розп’яли Його, прирекли до страти. Отаке от!

⁸⁹ Отож, оті чотири слова, вони — “Там вони розп’яли Його”. Отож, це все ще показується Біблія, розумієте. Це просто чотири слова, але Біблія стисло подає зміст Своїх Правд.

⁹⁰ Ось, я, мені доводиться ходити кругом та навколо, пояснювати, що я кажу, але Біблія не повинна нічого пояснювати. Вона просто є цілою Правдою, тож Біблія не повинна щось пояснювати. Їй—Їй не потрібно пояснювати це, бо Вона є цілою Правдою.

⁹¹ Ось чотири слова Її величного ланцюжка Правди. Я спробую пояснити Її. І щоб спробувати пояснити Її так, щоб було зрозуміло, утворилася б ціла бібліотека. Мені ніяк не пояснити оті чотири слова. Але зараз давайте-но, за допомогою Того, Хто спричинив, щоб Її було написано, постараємося пояснити оці чотири слова, щоб викласти це так, щоб люди зрозуміли це.

⁹² Що перед нами зараз — перед нами перше розп'яття; на найсвятішому місці, найрелігійніші люди, найганебніша смерть — найдорогоціннішій Людині. О-о, це така несумісність. Ох, подумати тільки, це безчесно!

⁹³ Тепер, давайте-но візьмемо, спочатку, перше слово — “там”. Давайте-но декілька хвилин поговоримо про це, перш ніж ми винесемо обвинувачення. Ми розберемо це і виявимо вам, що вони робили, і тоді ми дізнаємося, чи слушне моє обвинувачення, чи ні. “Там” — Єрусалим, істинно найсвятіше місце, бо там знаходився храм; найсвятіше місце, бо там, там знаходився храм. І євреї з усього світу зібралися на цьому одному місці, місце зібрань для поклоніння. Най. . . найвеличніше місце для поклоніння, що взагалі існувало, знаходилося в Єрусалимі. Там був храм. Про який — “Написано: ‘Всім людям повинно вклонятися в Єрусалимі’”, — все правдиво, бо то центр поклоніння.

⁹⁴ А сьогодні ти чуєш, як вони, дехто з них хоче сказати, вони: “О-о, ми поїдемо на ці великі з'їзди”, — де оці деномінації проводять їх. І—і, потім, в нас проводиться відкриття. . . у Ватикані, та—та оці посвячення пап, і таке інше. Вони, всі кажуть: “Нам усім слід поїхати на табірне зібрання методистів, чи на з'їзд біблійних баптистів”. Або—або — “Нам усім слід поїхати до—до Риму, туди, де великий центр, — вони називають, — Християнства”.

⁹⁵ Під час минулої війни, коли пав Рим, оці німецькі солдати. . . Багато хто з вас, хлопці, знають про це. Оті німецькі солдати засіли там у Ватикані та поливали вогнем американців, коли ті просувалися вперед. Брат Фанк, та Брат Робертсон, та багато хто, та Брат Білер, та багато хто з тих братів, що були на тій війні, знають. І знаєте що? Наші видали наказ, що по тому місту стріляти не можна. Американці, ви стояли там, і ви були для них мішенню. Але у Вест-. . . Вестмінстерське абатство у. . . в Англії, по ньому можна було стріляти без жодних проблем; там збиралися протестанти. Тож стріляти по ньому — з цим було все гаразд, але не стріляти по Ватикану. Бо, оскільки президент Рузвельт. . . я чув його промову, коли він—коли він виступав по радіо того вечора, промова, яку назвали — ‘Бесіда біля домашнього вогнища’. Він сказав: “Коли Рим пав, — він сказав, — така ганьба, бо Рим — це голова усього Християнства”. Чи могли б ви собі уявити, щоб протестант говорив таке?

⁹⁶ Тож, великий центр Християнської релігії, добре, ми зробимо—ми представимо це як Єрусалим, якщо бажаєте. Якщо

бажаєте це зробити, давайте представимо це в Єрусалимі. Голова усіх оцих інших — синедріонів, та—та фарисеїв, та садукеїв — вони всі прийшли до Єрусалиму. Це дійсно була штаб-квартира.

⁹⁷ І в організаційному житті, ви мусите визнати, що римо-католицька церква є матір'ю всього цього. Так, з нею є саме так. І вона взяла свій початок від П'ятидесятниці. Ось куди вони прийшли, коли вони організувалися. Отож, ми, протестанти, ми просто малі сестрички, що відділилися від цієї церкви. І тепер, скажімо, це було б там у Ватикані, сьогодні.

⁹⁸ Тобто, там у Єрусалимі, як воно було за того дня — “Коли всі люди повинні були приходити до Єрусалиму на працю...на поклоніння”. Чому так робили в дні Ісуса? Чому казали, що усім людям повинно вклонятися в Єрусалимі? Бо є лише одне місце, де Бог спілкуватиметься з людиною, а саме — під кров'ю жертви. Ось чому вони повинні були приходити до Єрусалиму.

⁹⁹ Бог ніколи не зустрінеється з людиною ні в якому іншому місці, тільки під Кров'ю. Коли ти відкидаєш Кров, тоді твоє місце зустрічі з Богом віднято. Бог прийняв Своє перше рішення в Еденському садку, щоб людина вклонялася Богові тільки під пролітою кров'ю жертви. І це єдине місце, де Бог зустрівся з людиною тоді, і це єдине місце, де Бог взагалі зустрічався з людиною.

¹⁰⁰ І це єдине місце, де Він зустрічається з людиною сьогодні — під пролітою Кров'ю Жертви. Розумієте? Мені все одно, чи ти методист, баптист, пресвітеріанин; якщо ти зможеш забути свої розбіжності, римо-католик, ким би ти не був, і прийдеш під пролиту Кров — ми обидва зустрінемося з Богом там. Саме там ми всі зможемо зустрітися та мати спілкування на одному ґрунті. Але, в іншому разі, Він не зустрінеється з тобою з тієї лише причини, що ти методист; Він не зустрінеється з вами з тієї лише причини, що ви п'ятидесятники. Він зустрінеється з тобою при одній умові, а саме — під пролітою Кров'ю, коли твої гріхи визнано та видалено в Його Присутності, тоді, через Кров. А Кров знаходиться завжди перед Ним, і тому Він може бачити тебе тільки через ту пролиту Кров. І ти є білий як сніг, розумієте, коли ти визнав свої гріхи. В іншому разі, тебе там нема, ти не можеш мати спілкування.

¹⁰¹ Це причина того, чому ви не бачите, щоб у церквах відбувалися різні речі. Вони визнають, що вони вірять у Кров, але вони відкидають сам той план, щоб підійти до Крові; Слово. Розумієте? Є лише один шлях, яким Бог вшанує те Слово. Ти ніколи не вшануєш оте Слово, прийшовши та сказавши: “Я римо-католик. Я вимагаю, щоб *оце* було зроблено”. Так в тебе нічого не вийде. Методист, баптист чи п'ятидесятник — в тебе нічого не вийде.

¹⁰² Єдине, як ти зможеш це зробити — це ласкою Божою, через Його благодать, — прийти через пролиту Кров Ісуса Христа,

сказати: “Господи, я заявляю про своє право на обітницю”. Розумієте? І тоді якщо ти справді під тією Кров’ю, Бог зобов’язаний тому Слову. Але, спочатку, ти маєш стати під ту Кров. Тепер ви бачите це? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.]

¹⁰³ Недивно, що вони нездатні повірити в чуда. Недивно, що ви нездатні повірити в надприродне. Недивно, що вони засуджують це. Та сама причина, з якої вони засуджували це ще тоді — це та сама причина, з якої вони засуджують це сьогодні. Вони настільки винні, наскільки взагалі можна бути винним. Бо тільки лише під пролітою Кров’ю!

¹⁰⁴ А ті, хто насмілились, який-небудь братик, що насмілились, сумирно, прийняти Бога за Його Словом, та вийти туди, та визнати свої гріхи, та забути оці всі догми та все інше, та стане там під Кров, та повірить Цьому, тоді в них виникає бажання назвати його “фанатиком”. Їм хочеться віднести його до... як сказали б це ми; це невідходяще слово, щоб використовувати його за кафедрою, але щоб ви зрозуміли це, він — “дивак”.

¹⁰⁵ Зрештою, хіба ми всі не диваки? Розумієте, віруючий — це дивак для невіруючого, а невіруючий — дивак для віруючого, то хто ж дивак? Розумієте? Селянин є диваком для бізнесмена; бізнесмен є диваком для селянина, розумієте, то хто ж він такий, взагалі?

¹⁰⁶ Кажу вам, спасіння — це особиста справа виключно людини й Бога, однієї окремої особи — “відшукувати своє спасіння зі страхом і тремтінням”. І я не знаю жодної основи, як вчитель, цього ранку, чи як служитель від Христа, аніж покласти це на Слово. Я не можу помістити це ні на що інше.

¹⁰⁷ Отож, ми знаходимо там, в такому разі, що тільки під кров’ю, де Бог зустрічався з тим, хто вклонявся, тож вони зустрічалися в Єрусалимі.

¹⁰⁸ А Христос — це призначене Богом Жертовне Ягня. І сьогодні є лише одне місце, де Бог зустрінеється з людиною — це під Кров’ю Ісуса Христа. В будь-якому іншому місці, його засуджено; Бог ніколи не почує це. Ти можеш чинити всілякі емоції та всілякі-ізми, і тряситися, і стрибати, і являти кров, і дим, і вогонь, і все інше; але поки те життя не відповідає Слову і Бог не ототожнює те життя від початку до кінця, тоді нема ніякої потреби випробовувати це, бо ти знаходишся поза цим. А Бог ніколи не зустрінеється з ним, поки воно не прийде під піклування тієї Крові. Це так.

¹⁰⁹ Тож, розумієте, в Писанні, в нас є певний Єрусалим, в Церкві є; він знаходиться в Небі, Небесний Єрусалим, там, де Бог є Богом. І, сьогодні, він не під якимось віровченням або чимось таким, за яким ми стараємося зробити це як Єрусалим. Нам хотілося б, методистам хотілося б, щоб, ось, хотілося б зробити методистську штаб-квартиру певним Єрусалимом. Католикам хотілося б зробити так з Римом. І—і інші місця, де знаходяться наші

штаб-квартири, нам хотілося б зробити це нашим...певним Єрусалимом. Але Біблія каже, що: “Наш Єрусалим — з Вишніх, котрий є мати всім віруючим”.

¹¹⁰ Отож, а Христос — це призначене Богом Ягня. Зверніть увагу, наскільки підходящим це стало тепер, виявляючи те, що той Єрусалим відходив у минуле. Коли? Він діяв, поки не настала та година. З кров'ю ягняти все було гаразд, поки не настав той день, але тепер при розп'ятті це змінюється. Зі старою системою покінчено. З'явилася нова, і Агнець був на Жертвоприношенні. Агнець, жертвний Агнець був на тій землі. Вони засуджували і чинили саме те, що повинні були вчинити. Це так.

¹¹¹ Нехай благословен буде Бог за те, що бачимо це чудове Небесне Світло в цей останній день! Бо церкви сьогодні чинять те саме. Поки не настане та година, коли буде засуджено організовану релігію та доведено, що вона приносить у жертву Христове Слово, і відтоді виходить Слово і саме тільки Слово. Відтоді, старий пасхальний агнець відійшов у минуле, і Христос став нашим Агнцем, в день розп'яття. І день, коли деномінація віддала Слово Бога на розп'яття та прийняла віровчення замість Слова — це є той день, коли Слово увійшло в повну силу дії. Це було якраз зовсім недавно.

¹¹² Зверніть увагу, по-друге. По-перше, “там” — в Єрусалимі. По-друге, “вони” — вони. Хто? Євреї, ті, хто вклонялися. Подумайте про це! Ті, хто вклонялися, вбивали саме Того, Кому, як вони стверджували, вклонялися. Чи могли б ви уявити собі таке, священики, що були розумними мужами, що були добре вишколені, мали докторські ступені, що вони, мабуть... Вони, вони повинні були походити з певного покоління, перш ніж вони... тобто—тобто, певного коліна, перш ніж вони взагалі могли стати священиками. Вони мусили бути левитами. Їхні отці були священиками. Їхні діди були священиками. Їхні пра-пра-пра-прадіди були священиками. І вони мусили жити настільки посвяченим життям, що хоча б одна йота проти них — їх би побили камінням. Милості в таких випадках не дарувалося. Святі? Безперечно, але праведність, набута власними зусиллями. Мусили так поводитися, щоб показатися перед своєю церквою. “Всередині ж вони, — сказав Ісус, — ви повні трупних кісток”.

¹¹³ Як я міг би винести обвинувачення просто там же! І людина, яка знає, що Це є Правда, *оце* ось Слово є Правда, і піде з Цим на компроміс, щоб показатися перед якоюсь організацією, угу, в мене є право винести їм обвинувачення, правильно, на основі Божого Слова.

¹¹⁴ Зверніть-но увагу, “вони” — ті, хто вклонявся, люди, що чекали на обіцянку, люди, що виглядали на неї, протягом років та епох, і не займалися нічим, крім постійного навчання в семінарії. Але вони розподіляли це Слово згідно семінарської науки, і вони прогавили саму Його ж Правду. “Вони” — священики, служителі

того дня! “Там” — у своїй штаб-квартирі, “вони” — служителі того дня *вбивали* самого Бога, самого *Агнца*. Того Самого, Якому, як вони стверджували, вони вклонялися, вони *вбивали*.

¹¹⁵ І, сьогодні, я виношу обвинувачення цій групі посвячених служителів; у своїх віровченнях та деномінаціях вони розпинають перед людьми того самого Бога, якого, як вони стверджують, вони люблять та якому служать. Я виношу обвинувачення цим служителям, в Ім'я Господа Ісуса, що спираються на свою науку, яка каже, що “дні чудес минули”, і що “хрищення у воді в Ім'я Ісуса Христа є недостатнім та неправильним”. На підставі будь-якого з цих Слів, які вони замінили віровченнями, я оголошую їх винними, і що Кров Ісуса Христа на їхніх руках, за те, що заново розпинають Господа Ісуса вдруге. Вони розпинають Христа, перед громадськістю, віднімаючи від них Те, що вони повинні були б давати їм. Та вони замінили це чимось іншим; церковним віровченням, заради популярності.

¹¹⁶ Там вони, “вони” — ті, кому слід було б прекрасно все розуміти. Якщо хтось повинен був би прекрасно все розуміти, так це ті служителі. Якщо хтось повинен був би прекрасно все розуміти, так це духовенство цього дня. Якщо хтось повинен був би знати — єпископи, та архієпископи, та—та служителі, та доктори богослов'я — повинні були б все прекрасно знати та розуміти. Але чому вони не можуть? Ох! Яка несумісність! Що ми тут маємо перед собою, як не несумісність! Вони кажуть, що вони вклоняються Богові, і вони *вбивають* Принца Життя. Вони — “там вони розп'яли Його”, — і ось *вони* знову ж чинять те саме, бо Він є Слово.

¹¹⁷ Ось ким Він є — всього лише відображенням Слова. І ось ким Він є сьогодні — відображенням Слова, намагається знайти когонебудь, щоб Йому відобразитися через нього.

¹¹⁸ А ці люди не пускають зібрання до Бога. І—і якщо щось станеться, і про це кажуть у зібранні, вони засуджують це з платформи, з кафедри та кажуть: “Це фанатизм. Стережіться цього!” Роблячи так, вони розпинають Ісуса Христа у 1963 році, і вони настільки ж винні, як і ті за... за того дня. Це страшно — говорити таке, але то є правда. На... Це в точності те, що вони чинять сьогодні.

¹¹⁹ І на цій основі, на основі розп'яття Христа, на основі того, що беруть Слово та відбирають Його в людей; це в точності те, що оті робили там. Саме те Слово, яке Бог відображав через Свого Власного Сина, щоб довести, що Воно є саме таким, і Той, Кого вони, як самі стверджували, вони любили, Єгова, що проявив був Себе через Писання, вчинив в точності те, що, як Він сказав, Він чинитиме, в точності те, що, як сказав Бог, Він чинитиме, і відобразив Це перед ними. Через любов до своїх церковних груп та подібним цьому речам вони засудили Принца Життя.

120 І сьогодні я засуджую ту саму групу та оголошую їх винними перед Богом, згідно Слова Божого, що вони чинять те саме. Обвинувачення цьому поколінню виголошено. Пам'ятайте Євреям 13:8: “Він є той самий вчора, сьогодні та навіки”.

121 Як вони винесли Йому обвинувачення? Через те, що їхні віровчення не захотіли прийняти Його, та глибоко в своєму серці вони все чудово розуміли. Хіба Никодим, у 3-му розділі Святого Івана, не висловив це ясно? “Раббі, ми, фарисеї, — проповідники, вчителі, — ми знаємо, що Ти — вчитель, посланий від Бога, бо ніхто з людей не зміг би вчинити всього того, що чиниш Ти, якщо Бог не з ним”. Розумієте? Вони привселюдно засвідкували про це через одного зі своїх відомих мужів, і дратувалися. . . через свої віровчення, вони розп'яли Христа.

122 І сьогодні не знайдеться жодного читача, що не зможе прочитати Дії 2:38 так само, як я можу прочитати Це я, та всю решту Цього, так само, як я можу прочитати Це. Та через свої віровчення та через свої деномінаційні квитки, що вони їх носять у кишенях, клейма звірини, що вони їх носять повсюди — членські картки; та приймають оте все, вони самі собі розпинають Ісуса Христа заново, та розпинають Його перед громадськістю, та хулять самого того Бога, що обіцяв вчинити Це, накликаючи прокляття на цю расу.

123 Отже, там, “вони” — не грішник. “Вони” — тобто, церква того дня, вони знайшли провину в Людині, Яка була Словом. Це так? Вони знайшли провину в Людині, Яка була Словом. Нині ж вони знаходять провину в Слові, що діє через людину. Розумієте, в них усе навпаки. Воно, що в людині, Оце ось, Святий Дух, що діє через неї, є Божим підтвердженням.

124 Як вони дізналися, що Він є Христос? Бо Його справи довели, ким Він був. Він сказав: “Хто з вас може докорити Мені за гріх? Невже Я не виконав в точності того, що, як сказало Писання, Я чинитиму! І хто. . . Хто-небудь, скажіть Мені, де в Мене була хоч якась невідповідність, і Я виявив кожну ознаку, що Я — Месія, що Я саме Той, Кого вам було обіцяно”.

Сказали, вони сказали: “Ну, в нас є Мойсей. Ми віримо Мойсееві”.

125 Сказав: “Якби ви вірили Мойсееві, ви повірили б Мені. Якби ви. . . Мойсей бачив Мій день та бажав жити в цей день. Мойсей бачив далеко наперед, і пророки. І ось ви, живете просто поруч з Цим і засуджуєте”. Сказав: “Ви, лицеміри, — сказав, — вигляд небес ви вмієте розпізнавати, але знаки часу ви не можете розпізнати”.

126 Ось він — знак цього часу. Яке Йому дали визначення? “Фанатик, божевільний”. Так, вони знайшли провину в Людині, Яка була Словом.

127 Він був Словом. Святого Івана, 1-й розділ, доводить це. “На початку було Слово, і Слово в Бога було. І Слово стало тілом та

перебувало поміж нами”. Він був живим Словом Бога, бо Він проявляв Бога через Себе. Він настільки повністю віддався Слову Божому, що Він і Слово — це було одне й те саме. І це в точності те, чим Церкві слід бути сьогодні — щоб їй і Слову Бога бути одним і тим самим.

¹²⁸ Як ти можеш бути частиною того Слова, коли ти відкидаєш Його практично повністю? І причина, чому було так вчинено — причина не в людях; ось чому, я думаю, Бог проговорив до мене щодо тих випадків, коли називаю Його народ “Ріккі” та “Ріккетки”. Це через оці егоїстичні деномінації, що довели людей до того, що вони живуть там так, як вони живуть. Вони розп’яли Правду. А люди називають Це богохульством, і вони роблять з Цього богохульство, точніше. Вони називають Це фанатизмом, і так далі, і не знають, що вони хулять того самого Бога, служити якому вони ходять до церкви.

¹²⁹ Тому я проголошую обвинувачення цій групі сьогоднішнього духовенства. Я проголошую обвинувачення цьому поколінню Іменем Ісуса Христа, владою Божого Слова. Ви знову розпинаєте Його.

¹³⁰ Зверніть увагу — “Він є той самий вчора, сьогодні та навіки”, — Слово Бога, підтверджене в людині.

¹³¹ Порівняйте дві Голгофи та їхні обвинувачення. Пам’ятайте — “Бо Він зробив з Себе Бога, цей Чоловік не буде володарювати над нами”. Що то було за обвинувачення, яке вони змогли віднайти, на раді того ранку, коли вони розп’яли Ісуса? То було — “Він зробив з Себе Бога”. Він був Богом. “І Він порушив суботу”. А Він був Паном суботи. Вони засудили Його, бо Він зробив з Себе Бога. “В Тебе нема жодного права чинити так. В Тебе нема жодного права. Наші первосвященники, якщо з’явиться що-небудь — це з’явиться через наших священників”. Тепер порівняйте це з сьогоднішньою Голгофою.

¹³² В той час як Бог, було так вгідно Отцеві, Богові, Духові, щоб з’явився Його Власний Син; отінив Марію, Святим Духом, та породила тіло, що могло служити Йому та служити Його призначенню, для Нього. “Бог був у Христі, вся повнота Божества тілесно, в Ньому”, — виявляючи людям, хто такий є Бог, даючи—даючи всьому світові пізнати, ким хоче бачити Бог кожную окрему людину: сином, донькою. Він взяв одну Людину та виконав це. І через те, що Він не приєднався до їхніх організаційних кіл, вони засудили Його та розп’яли Його.

¹³³ Тепер порівняйте ту Голгофу з сьогоднішнім днем. [Порожнє місце на півці.—Ред.] Через організаційну упередженість, через байдужість поміж вченими, яким слід було б знати Боже Слово та план; через це, Бог може взяти невеличку групу людей, через яких Він зможе діяти, де-небудь, та відобразити Себе, що упокоряться перед Словом. І вони не можуть сказати, що це не так.

¹³⁴ Вони не могли сказати, що Він не вчинив цього, бо їхнє зібрання було свідком цього. Це було просто в них перед очима. Вони не могли цього заперечити. Вони не могли заперечити Його тверджень, бо саме Слово, якому, як вони казали, вони вірили, саме Воно довело, що Він був оцим. Тому що Бог взяв Слово, яке повинно було стати Месією, та проявив Його через Людину, і їм довелося позбутися Його. Це єдине, як вони могли існувати далі — позбутися Месії. І вони вчинили це через сліпоту та темність, незважаючи на свою освіту. Вони були кмітливі, розумні; за уявленнями цього світу.

¹³⁵ Як ми проводили порівняння якось увечері, коли Світло торкнулося того багатого молодого вельможу, погляньте, що він вчинив. Він відмовився; кмітливий чоловік. Павло, іще одна кмітлива людина, Світло торкнулося його. Що він вчинив? Він прийняв Його. Він забув це — все, що коли-небудь знав, щоб йому пізнати Христа. Це зробило його життя гідним Євангелії. (Проповідь минулої неділі.)

¹³⁶ Ось Воно є сьогодні. Воно торкнеться, може, якого-небудь чоловічка, що збочив, в нього було певне покликання від Бога, він відчував це, вступив до якоїсь семінарії та вивчив якесь віровчення. Він мусить жити тим віровченням або віддати свою членську картку. Якщо він вчинить так, на ньому чорне тавро, його ніхто не прийме, бо раніше він належав до чогось, а тепер він не належить до цього. Вони думають, з цією людиною щось негаразд, і вони не приймуть його у своєму зібранні. В той час як зібрання дивиться лише на один знак, а саме — чи вірить він тому самому, чому вірять вони.

¹³⁷ Будь в нього певна картка, будь він методистом, будь в нього картка. . . належить він до іншого братства, чи до тих, що вірять у Єдиного Бога, чи до таких, що вірять у Бога в трьох особах, чи до кого завгодно, до церкви Божої, чи у п'ятидесятницьких колах, у всіх тих колах. Якщо в нього є картка, вони бачать, що в штаб-квартирі його ретельно перевірили, та протестували його інтелект, та перевірили його у психіатра, та побачили, чи досить високий в нього рівень інтелекту, щоб він міг говорити перед ними. Якщо ж ні — йому відмовляють. Це так.

¹³⁸ Але, розумієте, зібранню слід пильно дивитися за рукою Господа, побачити, чи призначив його Бог на це служіння, чи ні. Ось на що нам слід дивитися. Але сьогодні вони заново розпинають Сина Божого. В той час як чоловік спроможен, за Божою благодаттю, мати покликання від Бога, щоб дати Богові відобразитися через нього. "Справи, що Я їх чиню — ви чинитимете також", — Він сказав. Зверніть увагу, за якого дня ми живемо!

¹³⁹ Вони, вони обирають, вони—вони обирають ту саму Голгофу, ми можемо цього ранку, і ту саму причину. Ось, вони знали, що то є Правда; але через заздрість, упередженість. Що сказав їм Ісус?

“Якщо Я перстом Божим виганяю демонів, тоді ким—ким же виганяєте їх ви? Нехай вони будуть вам за суддів, розумієте, якщо Я перстом Божим виганяю демонів”.

140 Тепер, точно як ви чули, як кажуть: “Чи можеш ти довести, що це перст Божий?” Мені хотілося б побачити, хотілося б мені почути, як Йому було задано це питання. Вони були занадто розумні для цього.

141 Зверніть увагу — “Через те, що Він зробив з Себе Бога”, — а Він був Богом. “І ми не потерпимо, щоб Він володарював над нами”.

142 Але що ми маємо тепер, знов лунає те саме старе зіпання: “Цю Біблію писали люди”, — кажуть вони. — “Ми не повинні жити Нею”. Це Боже. Це Боже Слово. Це Сам Бог.

Вчора в мене була розмова з одним чоловіком, сказав: “Ну, може, цю Біблію написав якийсь муж”.

Я сказав: “Так, там був один. Його Ім’я, ми знаємо Його як Бога”.

143 Її писали протягом чотирьох тисяч років, майже, Писання, починаючи від Йова і до самого Нового Заповіту, і писали сотні. . . розділені сотнями років; і писали зовсім різні люди, і вони не знали один одного, в зовсім різних частинах країни, і жодне Її Слово не засудить інше. Я закликаю будь-кого прийти під Кров Ісуса Христа та заявити про свої права на будь-яку обітницю, що знаходиться Там! Бог зобов’язаний потурбуватися про Це.

144 Але вони не роблять цього. Вони придуть, скажуть: “О, Господи, я хочу зробити дещо. Дай мені сильний дар. Аллілуя, Господи! Слава Богові, я вірю, я одержав це. Аллілуя!” Це не спрацює. Можливо, ти зможеш виродити чимало психології, але це не спрацює.

145 Бог має визнати те покаяння. Бог має зробити це. Можна було б сказати ще багато чого по цій темі, але, я сподіваюся, ви—ви розумієте.

146 Дивіться—но, але зараз вони не потерплять, щоб Слово володарювало над ними. Я кажу: “Ви, кожен, верніться назад. Вас охрищено неправильно. Вас охрищено у католицьку церкву”.

147 “Хто ти такий, щоб говорити нам це?” Це не я; це Слово. “Але я скажу тобі, ми—ми віримо. . .” Мені все одно, у що ви вірите; це те, що каже Біблія. “Але ми не повинні жити Таким”.

148 Зроби це, інакше ти опинишся під судовим вироком цієї Біблії. Бо — “Хто відніме одне Слово від Неї чи додасть одне до Неї — його буде віднято, його частку, з Книги Життя”, — будь він служитель, священик, хто завгодно. Ти мусиш прийти під владу цього Слова, бо Воно є Бог. Біблія каже, що Вона є Бог.

149 “Ми не дозволимо, щоб Вона володарювала над нами”. Вони приймають свої віровчення, та деномінації, та свої—свої дрібнички, в які вони вірять та які були прийняті людськими соборами, і приймають це замість Слова Божого.

150 Що вчинили ті? Вони прийняли Варавву, убивцю, замість Сина Божого, в день першого розп'яття.

151 А сьогодні вони приймають слово якоїсь людини, котре є неправда та шлях смерті, і відмовляються прийняти дорогу Життя, Боже Слово. Я засуджую це покоління, виношу йому обвинувачення. Словом Господнім, що вони неправі. Вони винні у розп'ятті, тобто, в спробі, в спробі розіп'яти Дух.

152 Вони скрізь кличуть про пробудження. Як у вас може бути пробудження, коли Саме Слово не може діяти через людей? Я б хотів, щоб хто-небудь дав мені відповідь на це. Як воно може початися, коли ви відкидаєте Саме ж Пробудження? Добре сказав про них пророк — “форма благочестя”. Їхні форми, ще тоді в минулому, відкинули Слово Життя. Їхні форми, сьогодні, відкидають те, що може принести їм пробудження; їхні віровчення та форми. Так, панове.

153 Вони приймають деномінацію та свої віровчення замість Слова, і це розпинає Його Слово та робить Його Слово безсилим для людей. Коли вони бачать Слово Боже так яскраво, і Воно розміщується на відповідному місці, що Бог дав обіцянку, що Він вчинить це, і ось Він чинить це, а вони глузують з Цього та відходять від Цього, це богохульство. А вони силкуються розіп'яти Саме Слово.

154 Чому вони розпинають Його? Вони здатні розіп'яти Слово не більше, ніж вони здатні розіп'яти Бога. Вони змогли розіп'яти тіло, що містило в собі Бога, Сина Божого. Вони змогли розіп'яти це, але вони не змогли розіп'яти Бога. Його повинні були розіп'яти, того часу, через те, що мала бути Жертва, щоб привести багато синів, що були призначені для Вічного Життя. Вони повинні були зробити це тоді, але вони не зможуть зробити цього тепер. Вони не зможуть зробити цього, бо Саме Слово житиме далі. Але вони. . .

155 “Що ж вони роблять? Як же вони створюють? Що ти скажеш тоді, проповіднику? Як ти збудуєш свою платформу тут, що вони розпинають Його, тоді?”

156 Вони своїми віровченнями розпинають силу дії Євангелії на людей. Оце ось розп'яття. Ось де народ сидить у цих великих мórгах, які названо церквами, деномінаціями, та окреслює кордон віровчення, і це було. . . Слово Боже не може діяти на них, бо вони—вони засуджують самі ті речі, що, як сказав Христос, відбуватимуться. Це просто не прийшло згідно їхнього віровчення.

157 Як і Ісус не прийшов згідно того, як вони розуміли Його прихід. Він прийшов саме так, як Бог послав Його, і Він прийшов точно по Слово. Недивно, що Він сказав, що Він “сховав Це від очей премудрих та розумних та відкрив Це неможлятам, таким, що захочуть навчатися”. Ви розумієте? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.]

158 О-о, вони розп'яли силу дії Слова. В мене тут ціла низка місць Писання. Я, мабуть, просто процитую два чи три з них. Вони розпинають Його.

Ти скажеш: “Як вони розпинають Слово?”

159 Коли Ісус сказав, що Він є той самий вчора, сьогодні та навіки, Євреям 13:8; вони кажуть: “Він є той самий, до певної міри”. Розумієте? Гаразд.

160 І Ісус сказав, Його останнє повеління Церкві: “Ідіть по цілому світу, — Марка 16, — ідіть по цілому світу та проповідуйте Євангелію. Оці ось ознаки супроводжуватимуть тих, хто ввірує. По цілому світу; кожному створінню!” А ще не охоплено й половини. І мільйони вмирають, щороку, які не чули, жодного разу навіть не чули Імені Ісуса. Тож це досі наказ для всіх. Це досі заповідь Божа. “По цілому світу, та проповідуйте Євангелію кожному створінню. Хто увірує та охреститься — буде спасений; хто не увірує — буде проклятий. І оці ось ознаки супроводжуватимуть тих, хто ввірує: Іменем Моїм виганятимуть демонів; говоритимуть новими мовами; якщо братимуть зміїв чи вип'ють що смертодійне — не зашкодить їм; якщо покладуть свої руки на хворих — ті видужають”.

161 А вони кажуть: “Це було для *того* покоління”, — і вони роблять заповідь Бога безсилою для Цього, і вони розпинають силу дії Слова на людей. Амінь.

162 Петро сказав, в День П'ятидесятниці, з ключами від Царства; які Ісус тільки-но дав йому — “Що ви скажете тут — Я скажу це Там”.

163 І в День П'ятидесятниці вони спитали, що їм зробити, щоб прийняти Святого Духа, бо вони так насолоджувалися Ним; спостерігаючи, як інші вели себе так, що вони це назвали дурістю; похитувалися, та стрибали, та падали, та поводитися немов п'яні.

І вони казали: “Ці люди напилися нового вина”.

164 Але ось встав один муж, на ім'я Петро, що мав ключі від Царства, та сказав: “Вони не п'яні, — Дії 2, — як ви думаєте, бо зараз третя година дня. Але це те, що було передречено”. Бачите, знову ж просто до Слова, виявляючи, що Дух досі є Слово, а Слово досі є Дух, Слово Бога. “І станеться, як передречено було пророком Йоїлем, Йоїл 2:38. ‘І станеться останніми днями, — говорить Бог, — Я виллю Духа Свого на кожне тіло’”.

165 Послухайте-но того пророка, що стояв там. Погляньте на нього, безстрашний, стоїть там перед тим зібранням та засуджує їх, виносить їм обвинувачення. Сказав: “Це є Писання! Це те, про що було сказано пророком! — ‘Я виллю Духа Свого на кожне тіло. Ваші сини та доньки пророкуватимуть. На Моїх слугинь та на слугу Я виллю від Духа Свого; і Я дам знаки на небі вгорі й на землі: вогонь, та стовпи диму, та пари’”. Доводячи Його Словом, що То було Слово.

166 А вони сміялися та глузували з Нього, і вони пішли на суд. І місто було спалено, і вони їли дітей один одного. І сьогодні вони народ, розпорошений по цілому світу, виявляючи, що Святий Дух все ще залишається Словом Божим, щоб виявити це Слово, щоб оживити Його.

167 Ісус Христос був Особою, Чоловіком, Богом. Аллілуя. Він був проявленням Бога. Він був Богом у тілесній формі, щоб відобразити Слово Бога для того періоду, зробити так, щоб той період побачив Божу обіцянку для того періоду.

168 І Дух Святий є тим самим сьогодні. Це Дух Бога на написаному Слові, що намагається знайти когось-небудь, щоб Йому відобразитися для цього періоду, щоб довести, що Він є той самий вчора, сьогодні та навіки. Святого Івана 14:12: “Справи, що Я їх чиню — ви чинитимете також”. “Ісус Христос є той самий вчора, сьогодні та навіки”. Розумієте, постійно старається віднайти Собі шлях, щоб Йому відобразитися.

169 А їм це не вдалося. Люди у своїх думках так були зайняті своїми деномінаціями, своїми гніздечками, що в них були, та всім іншим, що називалося їхніми “церквами”, тож вони не прислухалися до цього. Отак вони роблять і сьогодні, те саме, розпинають заново.

170 Петро, в День П’ятидесятниці, він сказав: “Ви, мужі, що мешкаєте в Єрусалимі, в Юдеї, послухайте моїх слів. Вони не п’яні. Якщо ви трохи помовчите, я покажу вам, що це таке”. І він йде далі та пояснює їм.

171 Коли вони були вражені в саме серце, коли вони почули Це, сказали: “Що нам зробити, щоб спастися? Що нам зробити, щоб прийняти Це? Ми пересвідчилися в слушності твого слова”.

172 Він сказав: “Покайтеся, кожен з вас, та охрестіться в Ім’я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і ви одержите дар Духа Святого. Бо це є для вас та для ваших дітей, для тих, що далеко знаходяться, кого б не покликав Господь наш Бог. Ось що їм повинно зробити. Покайтеся та охрестіться в Ім’я Ісуса Христа.”

173 А сьогодні римо-католицька церква прийняла “Отець, Син, Дух Святий” замість Цього. Замість Цього — причастя. “Висолоп язика та з’їж вафельку, а священник відіп’є вина — і ви одно”. “Причастя”, замість того, щоб цьому бути Духом Святим, це назвали “святою Євхаристією”. І “Отець, Син, Дух Святий” — хрищення у трійцю, коли в Біблії про це навіть не сказано. Ім’я Отця, Сина, Духа Святого є Господь Ісус Христос. І коли ти виявляєш оте цьому передовому поколінню. . .

174 Як сказав Петро: “Рятуйтеся від цього передового покоління”.

175 Коли ти виявляєш їм Це, що вони роблять? Глузують з Цього та кажуть: “Наша церква не навчає Цьому так”. В такому разі ти винний, ти винний в розп’ятті Ісуса Христа, через те, що відбираєш в людей силу Божу. Ти розпинаєш їм саме Слово, і ти засуджуєш себе разом зі своїм зібранням, ведеш їх у смертельну пастку.

176 Як я сказав минулої неділі про того служителя, то був Мартин Лютер Кінг там з тими дорогоцінними людьми, вів їх просто до смертельної пастки. О-о, якби хто-небудь міг просто лише поговорити з цією людиною! Якби я міг. Тільки через те, що з'явилася та пропозиція щодо шкіл, розумієте, або якісь... Яка різниця? Ох, змилюйтеся! Якщо людям не вистачає сердечності спілкуватися з людиною через колір її шкіри, вони все одно засуджені та мертві. Ця країна дає їм право. Не воюйте проти цього. Не воюйте. Що якби хто-небудь сказав, що всіх ірландців чи кого-небудь, всіх німців чи когось іще потрібно відокремити? Християн це не збентежить. Вони рухатимуться просто далі. А цей чоловік Християнин. Як—як служитель, він не повинен був піднімати людей на бунт проти цього. Через них загинуть мільйони. Це дасть початок іще одному революціонеру. І чинити так — це ганьба.

177 Те саме відбувається просто тут же, знову точно те саме. Це так. Розумієте? Люди, як, якби вони тільки поглянули на Правду та побачили, що є Правдою. “Наша церква не вірить цьому. В нас по-інакшому”. Що ж, це неправильний шлях. Це не те.

178 Він сказав: “Покайтеся та охрестіться в Ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів”. Отож, вони не хочуть цього зробити. О-о, в такому разі, що вони вчинили? Ось, це лише одна річ, з сотень. Ми, можливо, торкнемося цього, якомога швидше.

179 І ось, друге розп'яття, в такому разі. Якщо чоловік приймає “Отець, Син та Святий Дух”, — віровчення замість Слова, титули замість Імені, що він робить з людьми? Він розпинає силу дії Слова на людей, коли він каже, що “Марка 16 було лише для того покоління”.

180 І Бог сказав, Він Сам просто там же, Ісус говорив їм, промовив: “Ідіть по цілому світу та проповідуйте Євангелію кожному створінню. Хто увірує та охреститься — буде спасений; хто не увірує — буде проклятий. І оці ось ознаки супроводжуватимуть тих...” До яких пір? Кожному народу, кожному віровченню, кожному языку, кожній расі, кожному народу — ту саму Євангелію. “І оці ось ознаки супроводжуватимуть тих, хто вірує”. А коли чоловік намагається вірізати Це з Біблії, він розпинає силу дії Євангелії на ту громаду. Тож я проголошую вам обвинувачення, в Ім'я Ісуса Христа! Ви винні в убивстві Господа!

181 Церква зненавиділа Його. Чому? Він був їхнім же Богом. Вони зненавиділи Його та відкинули Його як свого Месію. Ні, панове, вони не захотіли такого Месію.

182 І сьогодні церква чинить те саме. Вона відкидає Слово. Вони не хочуть Його. Воно суперечить тому, чому вони були навчені — вірити своїми віровченнями.

183 А Слово є Месією. Ви вірите цьому? [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] Що ж, в такому разі чим є відображення Слова?

Відоображенням Месії, котрий є Дух Святий поміж нас. Він відоображає Себе, старається відообразити, знайти де-небудь світильник, через який Він зможе споглянути, що не закопчений віровченнями та іншим, через який Він може дати Світло.

184 Пам'ятайте — “вони схопилися та привели в порядок свої світильники” та прочистили свої димарі, але було вже надто пізно. Тож коли бачиш, як оці лютерани, пресвітеріани, методисти силкуються прийти в ці останні дні, щоб прийняти Духа Святого, що ж, ти розумієш, що вони не одержать Його. Що ж, можливо, вони говоритимуть мовами та стрибатимуть вгору-вниз, але дивіться, що відбувається. Вони цілком... Це знак часу, що їй кінець. Ми при завершенні.

185 Майже щохвилини Церква може почути поклик — “Піднімайтеся на Висоту!” Амінь.

186 Все належним чином впорядковується. Святий Дух тут чинить Ісуса Христа реальністю через тих, через кого Він може діяти, представляючи докази Самого Себе; сходить, Його знімають на фотоплівку, виявляє це, змушує науку брати, говорити про це, та все інше, представляючи точні докази того, що, як Він сказав, Він зробить. Чинить точно ті речі, що, як Він сказав, Він чинитиме, за Писанням. Отож, не якесь віровчення чи якісь напрацьовані людьми уявлення, багато крові, вогню, та диму, та всього іншого; але Месіанське підтвердження за Писанням. Поназаводилося чимало підробок, та підробників, та—та всіякого такого; але від цього справжнє Слово тільки сяє на повну Свою силу, це так, дає можливість людям, що духовні, що можуть розсудити між правильним та неправильним. Розумієте?

187 Відкидає Його! Відкинули свого Месію — “Ми не захотіли Його”. І те саме вони чинять сьогодні — “Ну, якби мені довелося піти туди та поводитися як оте зборисько — я взагалі не хочу Цього”. Добре, в такому разі ти й не одержиш Цього, взагалі. Ось і все. Розумієте? Нині те саме.

188 Хоч Він і був відповідним чином ототожнений, вони не захотіли Його. Вони зненавиділи Його. Чому так сталося? Ми назвемо їхніх пасторів кублом “змій”. Він сказав: “Ви — стіни побілені. Ви ніщо інше, як кладовисько мертвих. Зовні ви витончені, у шатах та у комірцях навколо ший, а всередині повно трупних кісток”. Розумієте? Він не стримував критики. Такий собі невисокого зросту Галілеянин, син теслі, але Він не стримував критики. Він сказав їм.

189 “Не думайте”, — сказав Іван, Його передвісник, сказав. . . Ось іще один, хто не стримував критики. Він сказав: “Не приходьте сюди, кажучи, як вашим батьком є Авраам. Бог може з оцього каміння підняти дітей Авраамові”. Так, панове. “Сокира лежить при корінні дєрева, і кожне дерево, що не родить плоду, буде зрубане та вкинуте у вогонь”. Так, панове. Бог суворий, непохитний та строгий зі Своїм Словом. Так, панове.

¹⁹⁰ Зверніть увагу, Ісус, доведений Писанням! Ви чуєте мене? [Громада: “Амінь”.—Ред.] Ісуса було ототожнено Богом, через Писання, що Він був Месією. Це так? [“Амінь”.] Ми ще підійдемо до обвинувачувальної промови Петра, за декілька хвилин, і ви побачите, чи так це, чи ні. Його було всебічно ототожнено, що Він був Богом, проявленим у Людині, названий Сином Божим. Це так. Хоча Його було відповідним чином ототожнено та підтверджено обіцяним Словом, що Він є Месія. Мойсей сказав: “Цей Месія, коли Він прийде — Він буде пророком”, — і відбуватимуться оці всі речі.

¹⁹¹ Ота жіночка з...що була біля криниці та все те нечисте становище, в якому вона перебувала, що це символізувало? Що Бог у ці останні дні витягне вигнанців.

¹⁹² Пам’ятаєте минулого вечора, на весіллі...Тобто, одного разу, коли я проповідував тут. На весільній вечері, вони сказали, як вони сказали. “Я наготував велике свято, і все інше. І всі ці люди, Я їх запрошував, і в кожного знайшлася відмовка. ‘Я не зможу цього зробити, бо це зруйнує наші віровчення. Я не зможу прийти, бо в мене...я одружився; вона не пустить мене. О-о, я—я тут взяв шлюб з церквою. Моя мати була методисткою, чи баптисткою, чи католичкою, чи прот-...я просто не можу встати за Це”.

¹⁹³ Він сказав: “І ви не прийдете. І ви не скуштуєте Моєї вечері! Але вийдіть на вулицю та силою примусьте повій, та блудниць, та п’яниць, та кого тільки знайдете. Приведіть їх, і Я їх виправлю. Я наготував Мою вечерю, а Мої—Мої гості...Мій стіл готовий, і за ним буде хтось сидіти”. Ті не прийшли. Він засуджував тих євреїв.

¹⁹⁴ Як щодо сьогоднішнього дня? “Я—я—я належу до пресвітеріан. Я—я не можу. Я методист, лютеранин. Я належу до тих, що вірять у Єдиного Бога. Я належу до тих, що вірять у Бога в двох особах. Я є *оцим*. Я не можу. Я не можу”. Отак от. В такому разі тебе там не буде! Це точно те, що Він сказав. Гаразд.

¹⁹⁵ Правильним чином підтверджений Месія. Правильним чином підтвержене Слово, обіцяне Слово. Бог, що обіцяв це Слово, що ось яким буде Месія, ось Він прийшов та встав там, в точності. Він сказав їм: “Тепер, де в Мене була невідповідність? Якщо ви не можете повірити Мені як Людині, вірте тим справам, що Я їх чиню; бо саме вони розповідають вам, Хто Я. Саме вони кажуть, що Я Месія. Ви не хочете вірити Мені, бо ви думаєте, що—що Йосип там...І Я народився там у тій хатинці, і—і Мій прийомний батько — тесля. І—і ви...”

¹⁹⁶ Коли Він прийшов туди до Галілеї, вони, і збирався зробити...Він сказав: “Гей-но, Хто Він такий, цей Приятель? Хто Він такий? Ну, цей Чоловік, хіба це не...Хіба Йосія та всі інші Його брати не тут? Хіба Його сестри не з нами? Хіба ім’я Його матері не Марія, а ім’я Його татка не Йосип? Звідки, звідки Він у

вас взявся отакий? З якої школи Він вийшов? В Нього нема ніякої членської картки. В Нього, в Нього нема ніяких рекомендаційних листів. Звідки Він отакий. . . Взагалі, звідки у вас взялося отаке?”

197 І Біблія сказала, що Він був—Він був уражений. Він сказав. . . Багатьох сильних справ Він не зміг вчинити; і Він просто відвернувся та пішов від них. Він сказав: “Не буває пророка без пошани, якщо тільки він не серед свого народу, розумієте, в своїй окрузі, — дивіться-но, — тобто, у своїй власній країні”.

198 Ось Він, відповідним чином підтверджений Месія. Не приписував нічого Собі. Він сказав: “Я не можу вчинити нічого, тільки те, що, як Я бачу, чинить Батько”. І Він закликав їх задатися питанням, чи то не Месія.

199 І погляньте на ту жіночку, про яку ходила недобра слава; вона розпізнала це. В неї, в неї голова не була забита. Той світильник не був. . . Морально вона, звичайно ж, була неправа. Ніхто не стане такого схвалювати. Закони Божі засуджують це. Морально вона була неправа. Але вона. . .

200 Бачите, Бог не судить тебе за твоїм. . . ким ти є. Він знаходить задоволення. . . Він судить не за тим, який ти великий чи який ти незначний. Він судить за твоїм серцем, ким ти хочеш бути.

201 І вона не хотіла нічого з тієї дурниці. Та коли Це промайнуло перед нею, Це було тим, чого вона захотіла. Не має значення, якою вона тоді була, вона була готова прийти. Розумієте? Бог судить за серцем. Людина судить по зовнішньому вигляду. Бог дивиться на серце. Не має значення, якою вона була; те Світло спалахнуло, і всі питання було вирішено. Вона осягнула сутність Вічного Життя.

202 Ох, подумати тільки, яким дорогим це є для мене, розумієте, бачити та знати, що це є Правда. Я—я стоятиму поруч з Цим. Я буду. . . Небесний Бог воскресить, і мій голос лунатиме на магнітній плівці в той великий Божий час там, і останнього дня він засудить це покоління. Тому що він—він є на магнітній плівці, значить, в такому разі, він буде на Вічній плівці. Це так. Засудить це покоління проповідників, що мають вигляд благочестя та відрікаються Сили Слова та Його проявлення, коли Воно правильним чином ототожнило, що Він все ще є Ісус Христос, той самий вчора, сьогодні та навіки. Я засуджую їх, Словом Бога.

203 Я повинен торкнутися іще однієї обітниці, швиденько, бо в нас залишилося десь хвилин п'ятнадцять.

204 “Там вони—там вони. . .” Що? Ох, подумати тільки! Голгофа! І вони “розп'яли” Його, третє. Вони розп'яли Його, не розпізнавши Боже обіцяне Слово, що проявилось. А чому вони розп'яли того Чоловіка? Чи можете ви просто уявити собі? Дозвольте-но мені на хвилинку повернутися назад. Навіщо було тим людям розпинати такого-от Чоловіка? Як Марія. . .

205 Як я читав якось одну книжку, що називалася “*Князь Дому Давида*”. Її написав Інгрем, доктор Інгрем. Чудова книжка! Це драма, що, як вважають, частково заснована на реальних подіях, за якимось старим рукописом, авторство якого, як вважають, належить одній жінці на ім’я Адіна, що її... Вона приїхала до Палестини, з—з Єгипту, з Каїру, я думаю, щоб завершити свою освіту. І вона жила там в часи Христа, і вона, як вважають, листувалася зі своїм батьком. Непогано було б, якби ви знайшли її та прочитали її. Вона, вона дуже хороша — “*Князь Дому Давида*”. Той самий чоловік, що написав “*Полум’яний Стовп*”; і, по ній, Сесіл ДеМілл поставив “*Десять Заповідей*”.

206 І ось, ми бачимо це, в цій книзі, ця Адіна писала листа. І вона сказала, що в день розп’яття, Марія Магдалина, з якої Він вигнав сім демонів, вибігла перед натовпом, сказала: “Що Він вчинив? Що Він вчинив? Тільки лише уздоровлював хворих та старався визволити тих, що були у в’язниці! Що Він чинив, крім добра? Хто-небудь, скажіть!”

207 І один чоловік вдарив її по обличчю, перелетіла майже через усе подвір’я, і сказав: “Невже ви віритимете цій дурній жінці більше, ніж своїм священикам?”

208 Отак от. Розумієте? Що Він вчинив? Він не вчинив нічого. Навіщо їм було Його розпінати? Навіщо? Навіщо? Бо вони не розпізнали, Ким Він був.

209 Сьогодні те саме. Проповідники, та люди цього дня, та наші сучасні проповідники настільки забили людям голову, що ті повірили, що Це є “чаклунство, або диявольщина, або розумова телепатія, або якась вигадка, або якісь фокуси”, що люди не розпізнають, що це є підтвердження Божого Слова для цього дня. Це є знаки останнього дня.

210 Церкви, якщо ти не належиш до їхньої організації, вони скажуть: “Ах, ну, це якась підробка. Це—це вигадка. Ну, поглянь—но суди на *Такого-то* й *Такого-то*”. Але нехай вони хоч раз доведуть, що Справжнє — це вигадка. Еге ж. Нехай вони хоч раз доведуть, що Це є неправильним. Вони не зможуть. Це ані разу не було виявлено як неправильне, і Це ніколи не буде виявлено як неправильне, бо Це є Бог. Розумієте? Але їм подобається тицяти пальцем.

211 Вони думають: “Ох, ну, якби це був якийсь муж з визначним іменем!” Через те, що це невеличка групка, невеличке зібрання таких начебто як вигнанців — “Так, ми виключили цю людину з нашої церкви”. Розумієте? “Вони, раніше вони були відвідували нашу групу, розумієш, але вони подалися за *оцим*, і вони подалися за *отим*, і тепер, бачиш, їх занесло... Що ж, поглянь, що це, хто це”.

212 Мені все одно. Те саме вони могли б сказати про Петра, Якова та Івана. “Невчені та неосвічені”, — сказали вони. Але їм довелося зазначити собі, з того часу дещо сталося. Вони були з Ісусом. Ось що утворило різницю. Розумієте?

213 Вони вчинили це, бо вони не зрозуміли, Хто Він є. Вони не зрозуміли, що підтвердження Божого Слова там того дня не було...Ось, одного дня це було таким чином, і це було правильним; це було правильним, одного дня, просто додержуватися їхніх законів та всього іншого. Але ті самі закони, що були, яких вони були додержувалися, вказували їм на певний час, коли прийде Він і буде цією Людиною, якою Він повинен був бути. В них була *оця* частина, але не прийняли *іншої* частини.

214 І це те саме, що вони чинять сьогодні. В них є церква, і вони “вірять в Ісуса Христа”, і кажуть, що вони вірять, і все таке інше, але відкидають годину, за якої ми живемо! Знову й знову приходить на пам'ять стара приказка: людина завжди хвалить Бога за те, що Він вчинив, чекає на те, що Він вчинив би, і, тобто, вчинить, та ігнорує те, що Він чинить, і цим і засуджується. Розумієте? Вони думають: “Бог є чудовий. Який Він є великий! Що Він вчинить: Він прийде, і настане Схоплення, якогось дня, і підемо Додому”, — і відкидають ті ж знаки та чуда просто тут же за того часу, за якого, як каже Писання, Він чинитиме це. Не бачать цілої Картини!

215 “Якщо сліпий веде сліпого, — сказав Ісус, — вони всі впадуть до ями”. Просто моліть Бога, щоб відкрив нам очі в ці останні дні. Гаразд.

216 І ось, те саме, сьогодні вони чинять те саме. Вони відкидають та розпинають того самого Бога, сьогодні, не впізнаючи Його. Того самого, відкидаючи Його. І, чинячи так, відкидаючи, що вони чинять сьогодні — вони не розпинають Христа знову, в точності, але вони хулять Духа Святого. І, чинячи так, вони хулять. Як вони хулять Духа Святого? Як?

217 Як вони похулили Його там у минулому? Як же, вони не змогли б похулити Його тоді; Він ще не прийшов. Вони назвали Ісуса “Вельзевулом”, назвали Його “Вельзевулом”, бо Він міг розпізнавати таємниці їх сердець та інші речі. Вони сказали: “Це диявол”. Іншими словами: “Він ворожбит. Ось як Він чинить це — за допомогою ворожбитства. Він ніхто інший як диявол”. Розумієте, в них вже чотириста років не було пророка, і вони вже відвикли від цього. Розумієте? В них просто були свої закони. Вони сказали: “Це Вельзевул”.

218 А Ісус сказав: “Я пробачаю вам це, та коли прийде Дух Святий, — розумієте, нині, — скажи слово проти Нього — і тобі це не проститься ніколи”.

219 Пам'ятайте, таке не проститься і не може бути прощено, жодним чином, жодної милості, коли ти кажеш зневажливі речі та називаєш Духа Бога, Слово Боже, яке підтверджується Духом...Розумієте, Слово каже *так*, Дух є підтвердженням Цього, а ти називаєш Це “нечистим” — ти перетнув кордон поміж ласкою та судом, і в такому разі це ніколи не може бути прощено.

220 Ось чому я проголошую обвинувачення цьому поколінню, обвинувачення в провині, в розп'ятті, в богохульстві на проявленого Сина Божого, чому було обіцяно через усіх пророків та через Самого Христа бути в останні дні: подібно як було в дні Ноя, в дні Содому. Богохульство! Яким вони заново розпинають Сина Божого перед людьми, Його підтверджене Слово. Одне слово проти Цього ніколи не може бути прощено.

221 Отож, що ви збираєтеся робити тоді? На чому ви збираєтеся стояти? Їх засуджено, просто чекають на ту годину, коли буде вилито Божий гнів. Їх буде стерто на порох.

222 Люблять науки створених людиною деномінацій та догми більше, аніж люблять підтверджене Слово Бога; це покоління людей. Ох! Якби в мене—в мене тільки було побільше часу на це. Розумієте? Це покоління людей, це покоління відпихає від себе *Боже* об'явлення. Але ми підемо там, де пройшли апостоли. Це так.

“Бог”, — кажеш ти? Ну, і інші так кажуть”. Бог підтверджує Це.

223 Ісус сказав: “Якщо—якщо—якщо справи не говорять про Мене, в такому разі йдіть та скажіть, що Я кажу це Сам від Себе. Та якщо справи говорять — краще вірте справам, розумієте, бо це є та година”. Сказав: “Ви знаєте, що завтра буде сяяти сонце, чи буде вітер; по тому, коли небо червоне й тиха погода, завтра буде сонячно”. Сказав: “Вигляд небес ви вмієте розпізнавати; але знаки часу — ви про це нічого не знаєте. Якби ви знали Бога, ви пізнали б Мій день”.

224 А вони сказали: “Ти надто багато на Себе береш; Ти робиш з Себе Бога”. І вони прибили Його до хреста.

225 І Дух Святий сьогодні — це ніяка не третя Особа. Це Сам Бог, проявлений в людському тілі, через Кров Ісуса Христа, щоб освятити життя, через яке Він може відобразитися. А вони розпинають те саме Слово, що проявилось. Ви розумієте? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Розп'яття Христа сьогодні — це люди, що відкинуть підтвердженого та проявленого поміж людьми Сина Божого, Його—Його справами, котрі, як Він сказав, відбуватимуться за цього дня, Його Словом. Розумієте?

226 Отож, те саме підтвердження, повинно бути тим самим, якщо Він є той самий Син Божий, бо Він сказав у Святого Івана 14:12, ось, що “Справи, що Я їх чиню, ви чинитимете також”. Євреям 13:8: “Він є той самий вчора, сьогодні та навіки”. “Якщо ви перебуватимете в Мені, — Івана 15, — якщо ви перебуватимете в Мені, а Мої слова перебуватимуть у вас, просто просіть чого бажаєте — і це дано буде вам”. Так, панове!

227 Пам'ятайте, ті, хто вчинив це — то були дуже релігійні люди. То не були люди зі сторони. То були релігійні люди того дня. І ось хто робить це сьогодні — релігійні люди; те саме розп'яття, те саме сьогодні. Швидко. . .

228 “Там вони розп’яли Його”, — в той час, в той час. Точно. В той час вони відкидали проявлене Боже Слово, приймаючи свої віровчення замість Слова.

229 Чи не це вони роблять сьогодні? Саме це, в точності, сьогодні роблять те саме. Він був Словом; і вони відкинули Слово. Це один момент, який, я не хочу, щоб ви його прогавили, розумієте, я не хочу, щоб ви його прогавили. Він був Словом, і, коли вони відкинули Його, вони відкинули Слово. І коли вони відкинули Його, вони врешті-решт розп’яли Його. І це те, що вони вчинили сьогодні: відкидають Слово Боже та прийняли свої віровчення; та розп’яли, привселюдно, перед своєю громадою, дії Святого Духа. І на них лежить провина, і я оголошую їх винними, в Ім’я Ісуса Христа.

230 П’ятнадцять років я бачу, як Він рухається по всій країні, а вони все одно тримаються за свої віровчення. На них лежить провина! Вони взяли Слово, що привело б церкву, зібрало б усі церкви разом та зробило б одне величезне об’єднане братство поміж п’ятидесятниками та всіма іншими; замість того, щоб вчинити так, вони відкинули Його та відмовилися від Нього, насміялися з Нього та назвали Його тепер всім чим завгодно.

231 І тепер, через федерацію церкви, завдяки диявольському плану, намагаються прийти та сказати: “Тепер ми підемо, купимо собі Оліви”. Їх відкинуто. І вони... На них лежить провина у розп’ятті Ісуса Христа. Прийми це на Божих умовах, бо твої умови не спрацюють. Розумієте?

232 Вони відкинули проявлене Боже Слово, заради своїх віровчень, і сьогодні вони чинять те саме. “Він був Слово”, — Іван, Святого Івана 1. Євреям 13:8 каже: “Він є той самий вчора, сьогодні та навіки”. Нині вони розпинають Його заново.

233 Чи відомо вам було, що в Біблії сказано, що ми можемо це вчинити? Хто хотів би трошки почитати? Ви дасте мені на це іще п’ятнадцять хвилин? [Громада: “Аміль”.—Ред.] Добре. Давайте-но відкриємо, всього лише на хвилинку, “розп’ятий заново”. Давайте-но звернемося до Євреям, 6-й розділ, та прочитаємо один невеличкий уривочок. Євреям 6, та побачимо, чи ми “розпинаємо Сина Божого заново”, побачимо, чи можна таке зробити.

Ти скажеш: “Його неможливо розп’яти вдруге”.

234 Ми розберемося, чи можливо це нам, чи ні. Боже Слово є правдиве. Це так? [Громада: “Аміль”.—Ред.] Євреям 6:1.

Тому полишмо початки науки Христа та звернімося до досконалості; не до покладання основ покаяння, та мертвих вчинків, та віри в Бога,

Та науки про хрищення... покладання рук, та воскресіння мертвих, та вічний суд.

...ми зробимо це, коли Бог дозволяє.

235 Бачите, Павло хоче, щоб знали, що оці всі речі є, безумовно, значущими; хрищення, покладання рук, воскресіння, другий Прихід. Оці всі речі — Вічні. Вони цілковито є Правдою.

236 Тепер, зверніть увагу — “Бо неможливо”. Читайте це разом зі мною, оцей один вірш. Я хочу, щоб ви зараз прочитали це разом зі мною, 4-й вірш. [Брат Брангам та зібрання читають разом наступні три вірші.—Ред.]

*Бо неможливо, тих, що раз просвітились були, та
скуштували небесного дару, та стали причасниками
Духа Святого,*

*Та скуштували доброго Слова Божого та сили
майбутнього віку,*

*Якщо вони відпадають, знов оновлювати їх до покаєння;
бачачи, як вони заново розпинають собі самим Сина
Божого та виставляють Його на відкрити наруду.*

237 Це моє слово чи Його? “Людина, що підходить до пізнання”. Пам’ятайте, вони так і не одержали Його. То були віруючі, що так і не перетнули ту лінію кордону. “Після того, як ми прийняли пізнання Божого Слова”, — ти одержуєш це від знання, від читання та розуміння Його, — “і потім відкинути Його, в такому разі тобі, тобі взагалі неможливо спастися”. Ви досягнули це тепер? Розумієте — “Прийнявши пізнання Правди”, — ти просто лише зрозумів це. Ти так і не одержав Його.

238 Це як ті віруючі, що вийшли. Це сам прообраз мандрівки. Цей, цей третій, цей третій вихід — це просто прообраз усіх інших. Погляньте, погляньте-но сюди. Дозвольте-но мені зараз вам дещо показати, одну хвилиночку. Вибачте цей вираз. Погляньте-но.

239 Ізраїль вікликав дванадцять мужів, по одному з кожного коліна, деномінаційних голів, та послав їх до лінії кордону, до обіцяної країни, та було показано їм майбутні блага, що були там. І вони повернулися назад, голосно ремствуєючи, що, мовляв — “Ми неспроможні зробити це”.

240 Але з тих дванадцяти було двоє — Ісус Навин та Калев, сказано, що вони дивилися на Слово. “Бог сказав, що вона наша, і ми більше ніж спроможні взяти її”. Це так? [Громада: “Амінь”.—Ред.]

241 Хто то були? Віруючі, що так і не перейшли ту лінію кордону. Розумієте, вони дійсно народилися в церкві. Вони були начальниками над людьми. Вони були єпископами, якщо вже так говорити, що підійшли безпосередньо до того місця, де було виявлено, що Слово Бога є Правдою. “Ось та країна!” Вони там ніколи не бували. Вони не знали, що то була вона. Але вони прийшли туди, щоб побачити, що то була вона. “Ось вона!” І Калев та Ісус Навин пішли туди, та принесли гроно винограду, та дали їм його скуштувати. І вони скуштували від доброї країни, а потім вернулися назад та сказали: “Ми не зможемо цього зробити. Розумієте? Ми просто не зможемо цього зробити”.

²⁴² Ось та сама група, в часи Ісуса Христа. “Раббі, ми знаємо, що Ти — вчитель, що прийшов від Бога”. Бачите? Так і не перетнули ту лінію кордону! “Ми знаємо, що Ти — вчитель, що прийшов від Бога. Ніхто з людей не зміг би вчинити того, що чиниш Ти. Ми визнаємо, що там має бути Бог”. Чому ж вони не прийняли цього? Чому ж вони не взяли цього? Вони так і не перетнули ту лінію кордону! Вони так і не перетнули ту лінію кордону!

²⁴³ І ось вони у цьому третьому виході; той самий знак, те саме проявлення, той самий Христос, той самий Дух Святий, ті самі справи, той самий Бог, те саме Послання, а вони не можуть прийняти Його. Їм доведеться відмовитися від своєї членської картки. Що це таке? “В них було пізнання Правди”. Вони поглянули та побачили, що то цілковито є Правдою. Вони не можуть заперечити Цього. Часописи мусять засвідчити, що вони бачили Це. Фотографії, газети, доказ, воскресіння мертвих, лікарські свідоцтва щодо хворих, вони мусять визнати, що то Він. І передбачення, жодне з них, ані разу не було такого, щоб це не збулося, протягом років, кожне з них — до останньої літери, вони не можуть не сказати, що це Бог. Але вони не можуть прийняти Його.

²⁴⁴ Ота група служителів в Чикаго, їх було триста з чимось, збиралися прийти та охреститися в Ім'я Ісуса Христа. Де вони? Ціна виявилася надто високою. Вони не змогли цього зробити. Що це? Біблія сказала, коли вони роблять це, що вони роблять? Вони відділяють себе, поміж ласкою та судом. “Неможливо бо тих, що раз просвітилися були”, — їх було підведено до того, щоб поглянути на Це, — “та дістали пізнання Правди, та скуштували доброго Слова Божого, якщо вони відвертаються, відходять від Нього, коли їм доводиться знов оновлюватися, кажуть: ‘Ну, отже, я зроблю це, так...’”

²⁴⁵ Ви, пресвітеріани, ви, методисти, та баптисти, та лютерани, та оці всі з Бізнесменів Повної Євангелії, кажуть, що вони “приходять”, — відкинули Послання. Ваша церква відкине. Там будуть окремі особи, звичайно ж. Але, не церква; тобі доведеться вийти з церкви, щоб прийняти Його. Розумієте? Це так. З окремими особами все гаразд.

²⁴⁶ Та коли ти думаєш, що пресвітеріанська церква прийме Духа Святого та що всі інші скасують свої документи, та, навіть і не думай такого. І ви думаєте, що, ви, методисти, зробите це? Ви ніколи цього не зробите. Ви думаєте, що ви, хто вірить у трійцю, колиш приймете Ім'я Ісуса Христа та кожен з вас охреститься в... Ви ніколи не зробите цього. Ви ніколи не зробите цього. Але окремі особи вийдуть та зроблять це, це так, і це є знак Його Приходу. Але отим церквам, що побачили Правду та відкинули Її на своїх радах — “неможливо”.

²⁴⁷ В такому разі вони винні у розп'ятті Ісуса Христа. І я виношу їм обвинувачення Словом Божим, що Бог... “Як ти вінесеш їм

обвинувачення. Брате Брангаме?” Я виношу їм обвинувачення, тому що Бог ясно ототожнив Себе у Своєму Слові, за останніх днів, та дав пізнати Себе, що Він досі є той самий вчора, сьогодні та навіки, а вони холодно відкинули Це. І на вас лежить провина у розп’ятті Ісуса Христа, через те, що похулили Духа Святого. Це так.

248 Ми перенесемо вас до Євреїв 10, знову ж, де знову нам говориться у Писаннях, що не тільки “неможливо”, але й те, що ти не зможеш ніколи. Це Навічно відділяє тебе від Бога. Ти ніколи не зможеш прийти в Присутність Бога знову, коли ти відкидаєш Духа Святого та глузуєш з Нього.

249 І ось, бачите — “скуштували від Слова”. Бачите, віруючі, що так і не перейшли ту лінію кордону!

“О-о, ти кажеш, ті хлопці не були віруючими?”

250 Вони були віруючими, тобто, віруючими, що визнавали релігію, та коли справа дійшла до Слова. . Вони були Ізраїлем. Вони вийшли під кров’ю. Вони вийшли під знаками Мойсея. Вони бачили, як діяли ті ознаки.

Бог сказав: “Я заберу вас туди”.

251 Та коли справа дійшла до першооснови обіцяного Слова, що повинно було прийти, щоб вони говорили? “О-о, ми не зможемо цього зробити”. Розумієте?

252 І ось вони повернулися назад, з виноградом та всім іншим, щоб довести, що це була саме та країна. Боже Слово має слухність. Бог сказав: “Я даю її вам”.

253 Але обставини — “Ох, — сказали, — ми перед ними як сарана. Ми не зможемо цього вчинити, ні за яких обставин”.

254 Декілька років тому, коли скинією була ця стара халупа, хтось прийшов, та зайшов туди, та мав зі мною розмову, сказав: “Біллі, колись ти проповідуватимеш чотирьом стовпам, з отакими-от Посланнями”.

255 Я сказав: “Я проповідуватиму чотирьом стовпам, тому що Бог здатен з отих стовпів підняти дітей Авраамові”. Так, панове. Це є Правда. Я сказав: “Якщо в тебе є щось, чим ти можеш спростувати Це — давай це обговоримо”. Просто люблять покаркати, та коли справа доходить до того, щоб виявити це, то це зовсім інше. Так, ось у чому різниця. Гаразд.

256 Так, своїми віровченнями вони заново розпинають Його. Отож, Євреям, 6-й розділ, і ми підемо далі. І ми могли б просто читати все далі й далі по тексту. В нас доволі часу. Я позначив місце Писання, де це буде, Євреям, 6-й розділ. Просто, я думаю, візьміть його повністю. “Неможливо бо тих, що раз просвітілись були, стали причасниками Духа Святого...” В нас нема часу, щоб просунутися занадто далеко, бо в мене є ще одне місце Писання, яке, я хочу, щоб ви прочитали його всього за хвилинку. Візьміть до уваги оце ось — “Вони заново розпинають собі самим Сина

Божого”. Що вони зроблять? Що? Скуштувавши та пізнавши, що Це є Правда, а потім відвернуться та відкинуть Його. До чого це приводить? “Неможливо. . .”

257 Тож це те, що вчинив цей народ. Це те, що вчинили ці люди. Це те, що вчинили ці церкви. Вони відкинули Його, і вони розп’яли Послання. Вони розп’яли Правду, перед людьми. Як вони вчинили з Ісусом? Вони виставили Його на наругу, здерли з Нього Його одіж, повісили Його на хрест та прибили Його там цвяхами, Принца Життя. Те саме вони вчинили сьогодні, своїми віровченнями! Вони вчинили те саме. Вони здерли все, вони здерли добрість та одіж Євангелії, намаганнями помістити Її в якесь інше місце, та повісили Його на хрест. Ох, який жаж! Чому?

258 “Там вони—там вони розп’яли”, — тепер, остання цитата, — “Його”, — Його, цю найдорогоціннішу Людину. Чому вони зробили це? Вони не впізнали Його. Чому вони чинять це сьогодні? Вони не впізнають, що це є Правда. Вони—вони німі та сліпі від Неї. Вони не впізнають Її. Ось у чому причина. Їхні віровчення та традиції віддалили їх від Слова Божого.

259 Тепер, до присутніх тут, просто в завершення тепер, зверніть пильну увагу. Розумієте? Я знаю, що жарко. Мені теж жарко.

260 Але, о-о, брате, це Слово є Життя, якщо ти вхопишся за Нього. Поглянь, Це не є чимось таким, про що говоримо ми, що може статися тут та опісля; Це дещо таке, що вже зараз перебуває тут та відбувається нині. Не щось таке, що буде; щось таке, що вже є. Ми не свідкуємо: “Ми знаємо, що Він вчинів; ми знаємо, що Він вчинить”, — але зараз ми говоримо, що Він чинить. Розумієте? Це є наша година.

261 Ми можемо не дожити до Схоплення. Я можу сьогодні померти; ви можете сьогодні померти. Я не знаю. Але Схоплення гряде. Це є—це є, коли це станеться, ми будемо там, не турбуйтеся; угу, так само будуть там і всі інші з усіх минулих періодів, що вірили в це та чекали на це. Вони ходили у Світлі свого дня.

262 І ось тут Світло — Ісус Христос той самий вчора, сьогодні та навіть. Покинь свої віровчення та вір цьому Слову. *Оце* ось є Правда. Слово є Правда. Ісус сказав: “Мое Слово — Дух, Мое Слово — Життя”. Як ти збираєшся прийняти Життя, коли ти відкидаєш Життя? Як ти збираєшся прийняти догму, котра є смерть, і Слово Життя? Викинь Слово Життя, щоб прийняти смерть, — як ти збираєшся прийняти ці дві речі водночас? Це неможливо. “Нехай кожне людське слово буде брехнею, кожна догма буде брехнею”. Боже Слово є Правда.

263 Я кидаю виклик будь-якій людині, щоб показала мені, будь-кому. . . І я знаю, що ця плівка піде по всьому світу. Будь-яка людина, будь-який єпископ, що прийде до мого робочого кабінету, чи перед цією громадою, та вкаже пальцем хоча б на одне місце, де кого-небудь христили в Ім’я “Отця, Сина, Духа Святого” в

Новому Заповіті. Я покажу вам, де кожного, хто приймав хрищення... І ті, хто прийняв хрищення по-інакшому, повинні були прийти та переохриститися, щоб прийняти Духа Святого.

264 То що ж ви збираєтеся робити з цим? Залишитеся сидіти там у своїх віровченнях? Залишитеся сидіти там у своїх догмах та помрете? На вас лежить провина! Нечистими руками ви схопили Принца Життя, Слово Життя та розп'яли Його перед людьми.

265 То що ж вони вчинили? Вони не впізнали цього. Сьогодні люди ходять в необізнаності. Вони не знають, що це є Правда. Вони думають, що це якийсь певний -ізм. Вони не копають досить глибоко, щоб увійти в Дух об'явлення. Вони недостатньо моляться. Вони недостатньо кличуть до Бога.

266 Вони просто приймають Це легкодумно — “О-о, ну, я вірю, що Бог є. Певна річ!” Диявол вірить у те саме. Диявол вірить у це більше за деяких людей, які стверджують, що вірять у це. Диявол вірить у це і тремтить. Люди просто вірять у це та йдуть собі далі. Але диявол тремтить, знаючи, що його Засудження гряде, а люди вірять у це та не звертають жодної уваги на те, що гряде Суд.

267 Винні в тому, що розпинають Його! Атож! Я виношу цьому поколінню обвинувачення, проголошую їх винними, тим самим Словом, що проголосило винними тих при початку. Це так. Ісус сказав: “Хто може засудити Мене?” Він був Словом, що стало тілом. І сьогодні те саме Слово стало тілом.

268 Петро сказав у своїй обвинувачувальній промові, в Діях. Давайте-но просто прочитаємо її. Петро, коли він побачив, як це відбувається, що вони вчинили, Дух... Погляньте-но, Петро виступав як захисник Христа, стосовно того, що вони вчинили. Я виступаю захисником того, чим є Євангелія. Я... Петро обвинувачував їх у вбивстві Людини, Христа, Котрий був Словом. Я обвинувачую це покоління у спробі вбити Слово, що проявилось в людях. Дивіться, що сказав Петро. Його праведний гнів, мабуть, був надзвичайно сильним. Послухайте його тут у Діях у 2-му розділі, та почнемо з 22-го вірша.

Мужі Ізраїльські, послухайте ви оцих слів: Ісуса Назарянина, засвідченого, Мужа, що Його Бог підтвердив поміж вами чудами... ознаками, що їх Бог через Нього вчинив посеред як... вас, як і самі ви те знаєте;

269 Ф'ю! Уявіть собі, як вони почувалися! Послухайте-но це.

Мужі Ізраїльські, князь, ви, члени церкви, ви, святі люди, ви, священники, ви, люди, яким належить бути мужами Божими, послухайте ви оцих слів: Ісуса Назарянина, що Його Бог засвідчив поміж вами...

270 Нині я кажу до вас, духовенство, та до вас, люди. Ісус Назарянин, Дух Святий, Він знаходиться тут в Особі Духа Святого, котрий був тим Життям, що було в Ньому. Він тут діє

через людей та проголошує Себе тими ознаками та чудами, які Він чинить. І ось вони розвішані по стінам — наукові свідoctва. І тут сидять люди, що були мертві, сьогодні живі; та геть з'їдені раком — сьогодні вони здорові; сліпі — бачать сьогодні; та каліки, що сьогодні вони ходять. Він є Ісус Назарянин.

*Того, Хто був виданий певною волею та передбаченням
Божим, призначеного наперед для Своєї праці, ви взяли
та нечистими руками ви. . . забили.*

271 Це—це обвинувачення? [Громада: “Аміль”.—Ред.] Кому він проголошував обвинувачення? Отій раді синедріону.

272 І я проголошую обвинувачення, цього ранку, федерації церков. Я обвинувачую п'ятидесятників. Я обвинувачую пресвітеріан, баптистів та кожну в світі деномінацію. Нечистою, егоїстичною ненажерливістю ви схопили Слово Життя та розп'яли Його перед людьми, та похулили Його, та назвали Його “фанатизмом”, — те, що Бог підняв поміж нами, щоб довести, що Він є той самий вчора, сьогодні та навіки. Я проголошую обвинувачення цьому поколінню!

273 Бог довів, що Він є живий. Бог довів, що Отець є Його Слово. Що у вас є, як не купа догми та віровчень! Де ви зможете явити живого Бога? Бо ви відкинули Слово Життя, що дало б вам отця. Так, панове! О-о, за якої години ми нині живемо. Ф'ю! Те саме! О-о, я кличу. . .

*Петро сказав. . . ви схопили, нечистими руками, та
розп'яли, та забили;*

*Бог. . . воскресив Його, пута смерті усунувши, вона бо не
могла Його втримати.*

274 І через ваші віровчення, та ваші організації, та ваші деномінації, вашим виглядом благочестя, і все одно розводять теревені. Вашими формами благочестя ви відкинули силу Його воскресіння.

275 Але настала ця година, останні дні тут, коли Бог обіцяв, згідно Малахії 4, що Він підніме в останні дні “та поверне людські серця назад до початкових благословінь та п'ятидесятницької Віри батьків”. І ви не зможете відкинутися цього, і ви не зможете цьому протистояти.

276 Нині я засуджую вас, як тих, що винні, та вимагаю у вас відповіді, та проголошую вам обвинувачення перед Богом, що нечистими, егоїстичними, деномінаційними лапами ви розп'яли Слово Бога перед людьми. І я вважаю вас винними та готовими до Суду. Аміль. Так, панове!

277 Я кличу до того ж самого, до чого кликав Петро. Він кликав те покоління до покаяння. Я кличу це покоління до покаяння, до покаяння перед Богом, та повернутися до першопочаткової Правди Слова. Поверніться до Віри наших батьків. Поверніться до Духа Святого, тому що Бог не може Це змінити.

278 Коли Бог сказав: “Оці ось ознаки супроводжуватимуть тих, хто ввірує”, — Він мусить не відступати від цього протягом усієї Вічності. Це Його Слово.

279 Коли ти кажеш: “Потиснути руку чи прийняти причастя”, — чи щось подібне до цього, чи щось за тим віровченням, чи щось таке за тим уявленням; що будь-яка людина, будь-який п'яничка, будь-який невіруючий може це зробити. Будь-який перевертень, будь-яка проститутка—проститутка здатна так зробити. Прийняти причастя, практикувати форми та все тому подібне, таке можливо зробити.

280 Але Ісус сказав, що оце буде відзнакою — “Оці ось ознаки супроводжуватимуть”, — не, *можливо*, супроводжуватимуть, — “супроводжуватимуть, у всіх поколіннях, тих, хто ввірує! Іменем Моїм виганятимуть демонів; говоритимуть іншими мовами, говоритимуть новими мовами; та братимуть змії; вип'ють що смертодійне — не зашкодить їм; покладуть руки на хворих — ті видужають”. “Уздоровляйте хворих, воскрешайте мертвих, виганяйте демонів; дармо ви дістали — дармо й давайте”.

281 Всі ці великі проекти щодо того, як заробити побільше грошей та все інше, та зав'язані по вуха у всьому цьому, недивно, що вони так повняться засудженням. Так, панове! Ох, подумати тільки!

282 Давайте-но поглянемо зараз. Так, панове. Кличу до покаяння, і зараз моя обвинувачувальна промова.

283 Ця нова Голгофа — то є церква, так звана, найсвятіші місця, масивні кафедри, вітвар католицизму, католицький вітвар, названий їхньою кафедрою. Методистський, баптистський, пресвітеріанський, лютеранський, п'ятидесятницький — найсвятіші місця, саме там Він одержує найстрашніші удари по Собі. Нова Голгофа! Де вона знаходиться? У святих місцях, у церкві.

284 Де Його розп'яли? Від пасторів. Ви, лицеміри, ви все чудово розумієте! Я не розгніваний, але щось всередині мене клекотить. Бог повністю ототожнився поміж вас.

285 Де Йому в Його бік встромили ті списи? Де Він одержав ті удари по Собі? На Голгофі. Де Він одержує їх сьогодні? На кафедрі. Звідки все це прийшло? З Єрусалиму. Звідки все це приходить? З деномінації. Ті, що, як стверджували, любили Його — саме вони й вчинили це. Ось хто чинить це сьогодні. Його друга Голгофа, де Він одержує по Собі удари проти Слова, ось що ранить Його. Хто Він є? Він є Слово. Він є Слово. Звідки Він раниться найбільше? З кафедри, що у святих місцях, в точності як і тоді.

286 В мене є право винести обвинувачення цьому поколінню. В мене є право зробити це, як служителю Євангелії Ісуса Христа, за допомогою Його ознак, та доводячи, що Він є Богом. В мене є право представити обвинувачення проти цього покоління. Тому що Його

найболючіші сліди від списа йдуть просто від кафедр, де вони критикували та казали: “Не ходіть слухати оту нісенітницю. Це від диявола”. Просто на тому ж місці, де повинні були б любити Його!

²⁸⁷ І самі ж ті ознаки, що, як сказав Ісус, відбуватимуться — “Слово Боже гостріше від меча обосічного; Слово, що розрізняє думки, наміри серця”. А Його назвали дияволом, звідки? З кафедр, зі святих місць.

²⁸⁸ О-о, Бог, як Він може дивитися на таке? Просто—просто лише милість, ось і все, благодать. Нам лише одна дорога — на суд, і ми нічого не можемо зробити з цим. Ми вже там. Еге ж.

²⁸⁹ Подумайте-но про це. Його найстрашніші удари йдуть з кафедри. Ось де Його нова Голгофа. Вони розпинають Його, Слово, за кафедрою. Це так. Як, як вони це роблять? Своїми виглядами благочестя. Саме так!

²⁹⁰ Увінчаний публікою, насмішниками! Він дістав новий терновий вінок, насмішники! Зранений з кафедри; увінчаний насмішниками. Чи не розп’яли Його знову, заново? Роздягнений штучними людськими віровченнями, вчителі деномінації проти Його Слова. Вони роздягають Його, у безчесті, засуджують Його.

²⁹¹ Ісус сказав: “Марно вони вклоняються Мені”. *Марно* — “безрезультатно”. Кому вони вклоняються? Вони вклоняються тому самому Богу. Вони вклонялися тому самому Богові при Його першому розп’ятті, і то було марне поклоніння. Сьогодні те саме. Марно вони будують ці деномінації. Марно вони зводять ці семінарії. Намарно вони створили ці віровчення, навчаючи науці людських заповідей та відкидаючи Слово Боже. Вони винні у розп’ятті Принца Життя, навчаючи людським наукам замість Його Слова. “Марно вони вклоняються Мені”, — роздягнений, зранений, увінчаний.

²⁹² Коли ти бачиш, як ідуть вулицею, і деякі з вас, жінки, з довгими косами; кажуть: “Вона старомодна, хіба не так?” Пам’ятайте, це насмішники, це та корона, яку ви носите. Бог сказав, що це ваша слава; носіть їх з гідністю. Аллілуя! Носіть їх з гідністю, як ви носили б терновий вінок заради свого Господа. Носіть їх з гідністю. Не соромтеся. Він так сказав, не має значення, що там сьогодні кажуть ці Єзавелі. Що там оці перевертні, стануть за кафедру, що розпинають Христа, не має значення, що вони там скажуть, ви носіть їх з гідністю. Бог так сказав. Тримайтеся цього.

²⁹³ Увінчаний, знову ж — насмішниками, терням. Зранений з кафедри, віровченнями.

²⁹⁴ Він дістав нову Голгофу, куди вони привели Його: оці вдягнені в шати хорі, жінки в короткому одязі, обстрижені, розмальовані, співають у хорі немов Анголи, талановиті. Це Його нова Голгофа, просто модерні стриптизерші, захищені законом, подібно як Содом та Гомора.

295 Погляньте на сучок, що бігають вулицями. В певний період жоден пес навіть і не наблизиться до неї. І нехай-но станеться певна річ, і вони всі одразу ж кинуться за нею. З нею щось сталося. Ви знаєте, чому. Нехай-но. . .

296 Заради чого ці жінки знімають свій одяг та ходять вулицями? Не кажіть мені, що це не те саме. Це певна відзнака. Не засуджуйте чоловіків. Але вони захищені содомським законом. Тому законів слід було б сказати, що це незаконно — їм виходити туди.

297 А проповідникам за кафедрою слід було б вдягати жіночу білзну замість священницького вбрання; стоять там, та дозволяють це, та соромляться сказати слово проти цього, бо їхня деномінація виставить їх геть. Ви розпинаєте, перед громадою, Слово Бога, що каже: “Гидота — жінці носити одяг, що його носять чоловіки”.

298 Я—я засуджую цю річ. Я—я—я—я—я обвинувачую її у розп’ятті Слова Божого перед людьми. Обстрижені жінки, в короткому одязі, і вінок. . .стоять у хорі!

299 Хтось сказав мені, якимось на днях, якась жінка спитала мене, сказала: “Добре, і де, на твою думку, ти знайдеш?”

300 Я сказав: “Якби Господь сказав мені вибрати дюжину з цілого світу, я—я налякався б до смерті”.

301 Коли, через розпізнавання від Духа, стою там, та спостерігаю за ними, та стою там ось так, та бачу оте все над ними; брудні, нечисті, вульгарні, сосунці цигарок, стоять там, фіглярують, і стоять у одягнутому в шати хорі та співають у такому стані, і нехай люди дивляться на них. Кажуть: “Ну, якщо вона може це робити, то і я можу теж”. Християнське життя — це життя святості й чистоти, непорочне!

302 Я проголошую їм обвинувачення, в Ім’я Ісуса Христа, за їхній бруд та нечистоту. Вони вивели Євангелію на безчестя. А тих, хто старається триматися Її, їх називають “фанатики”, називають: “Це старомодне, дурниці”. Я проголошую їм обвинувачення, в Ім’я Ісуса Христа.

303 На вулицях сучасні стриптизерші, співають у хорах, палять цигарки, розповідають непристойні анекдоти, три або чотири чоловіки, а опісля — шостий, а потім співають у хорі, бо в них є голос. Ви, бідолашні інтелектуали, позбавлені духовного, відкинуті за власними ж умовами. Ви читаєте ту саму Біблію, яку може читати й будь-яка інша людина, але ви відкидали Духа Божого, що й Біблія сказала, що вас “буде віддано сильній омані — вірити брехні і бути проклятими нею”. Ви насправді вірите, що ви є праві, а Біблія каже, що ви віритимете цьому та будете прокляті тією самою брехнею, в яку ви повірили як в Правду.

304 Тому я виношу вам обвинувачення Словом Божим. Ви навчаєте людей помилці та розпинаєте першооснови Христа, святості та вишнього Життя, що людина може вийти на вулицю та бути іншою людиною.

305 Проповідники стоять на бейсбольних майданчиках, палять цигарки; камені спотикання; всі ці інші дурощі, з якими вони миряться. Жінки в їхньому хорі, в шортах, обстрижені коси, та фіглярюють, розмальовані обличчя, і потім це називають — “Сестра, *оця* і *ота*”, — а Біблія засуджує оте все. Це так. Ходять на вечірки та дуріють, і все одно члени церкви; додержуйся свого свідцтва і живи як хочеш.

306 Не думайте, що я кажу все це про пресвітеріан. Я кажу про вас, п'ятидесятники. Це так. Одного разу ви пізнали Правду, але ви подумали, що ви не змогли б прийняти Її. Ви не змогли б підтримувати свого пастора. Ваш—ваш пастор не міг би мати ту чудову роботу зі стількома-то сотнями доларів на тиждень та величезну прекрасну церкву, щоб у ній проповідувати, та кататися, та поводитися так, як вони поводяться. Якби він засудив це, організація викинула б його геть; тож він мусить дотримуватися цього, він мусить казати це. Тому він продав своє право первородства за миску світської щербі, за Ісавські помії. І що він за це одержить? Обидва впадуть до ями засудження і будуть засуджені. Я виношу їм обвинувачення як проституткам Євангелії.

307 Я був в одному хорі, в одному з найвідоміших, найзнаменитіших місць, зовсім нещодавно, в одному з найвищих у п'ятидесятницьких кругах. І сталося так, що я сидів у робочому кабінеті цього брата, коли було зібрано чотири чи п'ять хорів. І це було в одному з...одна з найвідрафінованіших п'ятидесятницьких організацій. І вони не знали, що я був у робочому кабінеті цього служителя, в Оклахомі. Я сидів там, трохи нижче, там, де служитель готується, перед тим, як він виходить на платформу. І коли я сидів...

308 Там були оті Ріккі; та Ріккетки, розмальовані, жодної з довгими косами, в кожній обстрижені коси, кожна з косметикою на обличчі, кожна в розкішних шатах. І один Ріккі був тут, ходив ось так, (а інший чоловік збирав місіонерські приношення), поведився неначе сліпий з чашею та ходив там, вимовляючи всілякі блюзнірства щодо збору приношень та все тому подібне. Але вийшли туди та спробували виконати “*Месію*”, ох, який жаж, і—і могли б старатися з усіх сил, але відгуку не було. Ні, це було мертве, розумієте. Ох, який жаж! Отак то. Це Його нова Голгофа.

309 Що ви подумали б про якусь дівчинку чи про якусь жіночку там? Як же, якби вона вийшла туди, вдягнена як слід, з довгими косами, без жодного сліду фарби чи чогось подібного, з неї стали б глузувати; якби вона стала там, коли вони виробляли це дійство

там, ота група молодих людей, їх було десь тридцять чи сорок. Відбірні п'ятидесятники, і чинять отаке! І якби ота леді сказала що-небудь про це — її виставили б з хору.

³¹⁰ Нехай-но проповідник Євангелії стане за кафедру та скаже що-небудь про це — його виставлять з організації. Ви заново розпинаєте Сина Божого та виставляєте Його на відкриту наругу. Його Євангелію, яку, як ви кажете, ви проповідуєте, ви розпинаєте Його. Я проголошую обвинувачення цьому відрікшомуся Христа поколінню, Словом Божим та Його силою цього останнього підтвердження, що Він є так само живий. Так. Вони проти цього конкретного, підтвердженого Слова Божого. Їхні організації неспроможні встати за Нього.

³¹¹ Великі церкви та деномінації — це Його нова Голгофа. Я кажу це знову. Це, їхні хори — то сучасні стриптизи.

³¹² Первосвященик кожної деномінації гукає як первосвященик того дня: “Прийди та з'яви нам чудо”. Угу. То було перше розп'яття.

³¹³ Сьогодні те саме. Мені говорили: “Ну, отже, ти воскрешаєш мертвих, чи не так? Чому б тобі не піти он туди? В тебе жінка похована на кладовищі. В тебе там похована дитина”.

³¹⁴ Йому казали: “Ми чули, що Ти воскресив мертвого. В нас їх тут ціле кладовище. Піді воскреси їх”. Ох, темність породжує темність. Розумієте? Еге ж.

³¹⁵ Великі церкви, великі хори, первосвященики цього дня — “Прийди-но, з'яви нам чудо, яке не може з'явити наша деномінація”.

³¹⁶ В мене був один чоловік, нещодавно, що зробив був зауваження щодо... після однієї радіопередачі, що була у мене в Джонсборо, Арканзас, розповідав про uzдоровлення якоїсь жінки. Цей приятель належав до однієї церковної деномінації, і він став там ззаду та сказав: “Я хочу, щоб мені привели яку-небудь людину та показали чудо”.

³¹⁷ Я пішов та привів лікаря. Один чоловік зцілювався від раку. Я пішов та привів одну жіночку, що двадцять років не піднімалася з інвалідного крісла; вона була зцілена від артриту, не вставала з інвалідного крісла. Я приніс це туди та сказав: “Тепер я чекаю на гроші, тисяча доларів”.

³¹⁸ Він сказав: “Ну, гм, гм, гм, гм, вони не тут. Вони там у Вейко, в Техасі, там знаходиться наша штаб-квартира”.

³¹⁹ Я сказав: “Гаразд, ми просто поїдемо туди та заберемо їх”. Сказав, я сказав: “Зроби всі необхідні приготування, і завтра ми поїдемо”. Розумієте? Я сказав: “Ми відішлемо...” Я сказав: “Ось лікар, каже, що в цих людей точно був рак. Ось воно у списку, рентгенівські знімки. Ось тут оця жінка, що всій окрузі відомо, що вона протягом двадцяти років не вставала з інвалідного крісла, і зараз вона ходить. І лікарі, лікар за лікарем, лікар за лікарем, та

все інше, і ось вона жива сьогодні. Ось, ти сказав, що ти ‘даси тисячу доларів’. Я хочу покласти їх у резерв на місіонерство. Я хочу одержати гроші”. Бачите? Бачите?

Він сказав: “Ну, вони там у Вейко, в Техасі”.

Я сказав: “Завтра ми вирушаємо”.

320 Він сказав: “Підожди-но хвилинку. Дай-но я скажу тобі дещо. Я візьму з собою дівчинку. І, зробимо так: я візьму бритву та поріжу їй руку, а потім ти зцілиш її, перед нашими братами. І вони дадуть тобі гроші”.

Я сказав: “Ти диявол!”

321 “Якщо Ти Син Божий — зійди з хреста”. “Скажи нам, хто вдарив Тебе”, — обмотавши Йому голову ганчіркою. Били Його по ній, казали: “Отже, якщо Ти пророк, скажи нам, хто, пророк-...” “Якщо Ти Син Божий — зійди з хреста”.

322 Сліпі поводарі сліпих! Їм потрібно зцілення розуму, людині, що вчинить отаке, тобто, відпустить таке-от зауваження. Авжеж.

323 Той знайомий старий крик, однак: “Покажи нам, як Ти вчиниш чудо. Вчителю, ми бажаємо чуда від Тебе”. В той час як щодня, щогодини, це відбувалося постійно, в точності, як Бог провадив виконання цього. Але їх там не було. Якщо ж вони були там, вони називали це — “Вельзевул, диявол”. Розумієте? “Вчителю, нам хотілося б, якби Ти вчинив це так, як ми хотіли б, щоб Ти вчинив це”. Ось як. “Піди туди, куди ми хочемо, щоб Ти пішов, зроби те, що хочемо ми”. О-о, так. Еге ж. На Ньому не було жодного з їхніх пут. Ні, панове. Ось чому їм довелося викинути Його з-поміж себе. Так, панове. Сьогодні вони силкуються вчинити те саме. І через федерацію церков їм врешті-решт вдасться це зробити, розумієте, всі вони зйдуться разом. Той знайомий старий крик.

324 І ось ми бачимо, знову ж, найрелігійніше місце, найкращі, найвідполірованіші богослови знову піднімають свій голос проти Нього, піднімають свій голос. Найкращі богослови, яким слід було б все прекрасно розуміти; найвищі церкви та найвишкolenіші богослови виганяють Його з-поміж себе. Вони не хочуть Цього.

Ти скажеш: “Це не так, Брате Брангаме”.

325 В такому разі ти не був тут, не бачив *Семи Періодів Церкви*, тобто, не чув, як це проповідувалося. Тебе не було тут, коли оцей Лаодикійський Період Церкви виявився єдиним періодом, в якому Його вигнали з церкви. І Він стояв зовні, надворі, стукав, намагався знову зайти всередину. Вони вигнали Його, бо їм від Нього не було ніякої користі. Вони заново розпинають Його. Аміль! На скільки нас ще вистачить?

326 Пам’ятайте, пророк Божого Слова передрік нам, у Другому до Тимофія 3, якщо ви зановоуєте це. В нас нема часу, щоб прочитати це. Але сказано, що “За останніх днів прийдуть насмішники. Вони будуть нахабні, бундючні, більше любитимуть

розкоші, ніж Бога; осудливі, нестримні, жорстокі та ненависники тих, що добрі, зрадники, нахабні, бундючні, вчені; матимуть вигляд благочестя, але відрікатимуться його Сили: від таких відвертайся! Бо то саме з таких походять ті, що зачаровують нерозумних, обстрижених жінок”, — в шортах, з розмальованими обличчями, — “з одного місця до іншого, та полоняють їх”. В точності так.

327 Він сказав: “Відвертайся від таких, за останніх днів”. Давайте-но слухатися пророка. Відвертайся від отого всього в останні дні. Вони тут. Зараз я кличу до Церкви. Так, панове. Відійдіть від цього!

328 Вони, вони, служителі цього дня повинні були б знати оце все. Вони повинні були б упізнати Ісуса за Його днів. Вони повинні були б упізнати. І зараз вони повинні були б упізнати це, але вони не впізнають цього. Точно як юдейські вчителі Його днів повинні були б упізнати Його за допомогою Його дня, отак воно й сьогодні, що стосується ясно підтвердженого Божого Слова тоді. Він був Словом, і Він довів, що Він був Словом. Він довів, що Він був Словом для того дня. І Бог доводив сьогодні, що Він є Слово цього дня, Світло години. І вони повинні були б упізнати це тоді, і вони повинні були б упізнати це тепер.

329 Вони розп’яли Його тоді, і вони розпинають Його тепер. Я обвинувачую їх у цьому! Правильно. Це раз у раз пронизує мене всього — “Проголоси їм обвинувачення, тому що Бог змусить їх поплатитися за це!”

330 Євреї за свого дня. Бог знову ж, за днів на землі, Ісус сказав: “Єрусалиме, Єрусалиме, як часто Я хотів зібрати вас в одну величезну групу, але ви не схотіли”.

331 Як Бог старався, у ці останні дні, об’єднати Свій народ, але ви не схотіли. Вам бажалося свого віровчення, тож нині вас віддано на знищення. Це те, що дістав Єрусалим; його було розвалено, спалено, його вже більш нема. І це в точності те, що буде одного дня з усіма цими великими будівлями. Ваші великі віровчення та деномінації помруть та загинуть, але Слово Бога буде Вічним та житиме на віки вічні. Розумієте?

332 Його найглибші рани прийшли з дому так званих друзів. Подумайте, подумайте-но про це. Подумайте про це! Зупиніться! Я почекаю хвилинку. Служителі, подумайте про це! Звідки з’явилися в Нього рани? З дому Його так званих друзів. Як воно було, так воно й є. Подумайте про це! На Голгофі Його оточували не дикуни, не варвари, але служителі, що, як стверджували, любили Його. І сьогодні, коли Євангелію повністю ототожнено, коли серед нас представлено докази величних ознак Його воскресіння, це не вулиця накидається на тебе, це так звані служителі.

333 Ті, хто повинен був би любити Його — ось хто оточує Його сьогодні. “Ми не потерпимо Цього поміж нас. Ми не дозволимо,

щоб цей Чоловік володарював над нами. Ми не станемо підтримувати. В нас не буде ніякого співробітництва з Цим, в цьому місті, якщо Воно прийде сюди. Це ніщо інше як спіритизм. Це диявол”. Не знаючи Слова Божого, сліпий веде сліпого. Як було тоді, подумайте—но, так воно є й тепер. В точності як це було тоді, так воно є й тепер. Подумайте!

334 Його Сила зціляти та звільняти чоловіків та жінок від любові до цього теперішнього світу, від обстрижених, розмальованих Єзавелей, що називають себе Християнками; і ведуть отаке-от життя, палять цигарки та розповідають непристойні анекдоти. Сідають та засновують місіонерське товариство, і вечори крою та шиття, і розводять теревені та розпускають плітки, та—та виходять на вулицю та носять шорти та все тому подібне; а потім називають себе Християнками, перед іншими жінками. Ви пам’ятаєте мою розповідь про раба, який знав, що він син царя, його характер. Яким слід бути нам? Чоловіки та жінки, і відрікаються. . .

335 Це духовенство, ці кафедри, де Він дістає удари по Собі, вони примирилися та підтакують такому способу життя поміж людей, ось де вони завдають Йому ударів. Вони відрікаються Сили, яка звільняє їх від цього, і вони схвалюють, щоб це було так. В той час як це суперечить Слову Божому — жінці стригти свої коси, чи розмальовувати собі обличчя, чи носити шорти. Це суперечить Слову Божому, але вони схвалюють це, будуючи нову Голгофу, (звідки? з вулиці? з барів?) з кафедри, з кафедри.

336 І, знову ж, що то був за крик? “Він робить з Себе Бога”. Вони відкидають Його Божественність. Вони намагаються розрізати Його на частини та зробити з Нього три або чотири Бога. В той час як Він є Бог; Він був Богом; Він завжди буде Богом, тим самим вчора, сьогодні та навіки. Коли ти говориш їм про одного Бога, вони сміються з тебе. “Ми віримо у святу трійцю”.

337 Я вірю в одного святого Бога, так, панове, в Його Силу зціляти, випускати на свободу та вивільняти людей від любові до цього світу, звільняти їх, як Він вчинив з Марією Магдалиною. Пам’ятайте, вона теж була розмальованою Єзавелькою. Вона мала сімох демонів. Вона була стриптизершею.

338 Точно як сучасні жінки на вулицях сьогодні; підіть куди хочете та погляньте. Якщо ви не вірите, що люди вклоняються святині роздягнених жінок, погляньте на сьогоднішні вулиці. Як було за днів Содому, так воно й буде. Погляньте—но, якщо ви не вірите цьому, просто пройдіться де-небудь. Відкрийте газету, відкрийте часопис, погляньте на рекламні дошки, що ви побачите? Пам’ятайте, що сказано: “Коли Божі сини побачили, що людські дочки були вродливі, вони брали їх собі за жінок”. Погляньте на ганебні події в Англії, погляньте на ганебні події тут, погляньте на оце все, стало суцільним борделем.

339 Чому так? Чому Росія стала комуністичною? Через вульгарність, та безсоромність, та через позбавлену Сили

католицьку церкву. І це є точною причиною, чому ця країна захоплена комунізмом та федерацією церков та об'єднується з католицькою церквою. Котра, комунізм та католицизм об'єднуються, ви знаєте, і ось вони чинять це. Чому? Бо вони відкинули Євангелію, що відділяє їх та робить їх іншими людьми!... Ось у чому точна причина.

340 А служителі за кафедрою дивляться на це крізь пальці, заради талона на обід, заради суспільного положення якогось віровчення, кажуть: “Я належу до *Таких-то*”, — міняючи освіту на Силу Божу; що звільняє їх від цієї божевільної раси, як Марію Магдалину.

341 Ту саму Силу, що могла взяти ту вуличну стриптизершу та змусити її вдягнутися та поводитися як леді, зробити з неї Християнку, вони засудили ту Силу та розп'яли Чоловіка, що мав її, на Голгофі.

342 І сьогодні, ту саму Євангелію та Духа Святого, що візьме ту стриптизершу та змусить її вдягатися як леді та поводитися як Християнка, вони називають Це “фанатизмом”. Вони не хочуть, щоб Це домішувалося до їхньої громади, щоб Воно спричинювало заворушення поміж ними, змушувало інших жінок робити це. Що вони чинять? Вони витісняють Це, точно як і ті вчинили тоді. А нині вони розпинають саме Слово і кажуть, що Це було для іншого періоду. Я знов виношу їм обвинувачення, так, панає, в точності так само, як їм було винесено обвинувачення тоді.

343 Знак, що змусив Легіона вдягнутися. Пам'ятайте, людина, що знімає з себе одяг — божевільна. Розумієте? Як щодо жінки? Легіон був божевільним; він здирав з себе одяг. Бог застосував Свою Силу та змусив його вдягтися. Він, вдягнений, в здоровому розумі, сидів біля ніг Ісуса.

344 Погляньте на Силу, що відкрила очі сліпому Вартимею, просто поміж їхніх віровчень. Він був на землі, коли там було стільки ж невірства, скільки й сьогодні, але це не зупинило Його. Він ішов далі. Він не стримував для них критики. Він сказав їм: “Ви від вашого батька — диявола”. Він засудив оце все.

345 Сила, що могла підняти Лазаря з могили та повернути жінці з Наїну її сина! О Боже! Сила, що могла чинити оте все, що могла передрікати речі, що ставалися. “Буде двоє... Ося, там буде ося, прив'язане при двох дорогах”, — і оці всі інші речі, що Він їх передрік. Того самого Чоловіка, що володів тією Силою — “Женить Його геть. Ми не потерпимо Його поміж нашими людьми. Він занечишує наші науки”, — і вони розп'яли Його.

346 Те саме сьогодні — “Женить Духа Святого геть”, — вони не хочуть мати з Ним нічого спільного. “Він засуджує, та чинить оце все, та каже нашим людям оце все, ми не хочемо, щоб це домішувалося до наших організацій. Він проти наших віровчень”. Вони розпинають Його знову. Ох, подумати тільки!

Тепер зверніть увагу, оскільки ми завершуємо. Маємо завершувати.

І, знову ж таки, вони називають Це “фанатизмом”.

347 І вони назвали Його “фанатиком”. Вони сказали: “Він божевільний”. Будь-кому відомо, що Біблія сказала, що “Ісус був, — оті фарисеї сказали, — цей Чоловік — самарянин, і Він безумний”. Отож, що означає слово *безумний*? “Божевільний”. “Той Чоловік божевільний. За Ним іде група божевільних. Він Вельзевул”.

348 І, знову ж, вони кажуть те саме: “Це якесь чаклунство. Це ворожбитство”, — знову вішаючи Його на хрест наруги. На який хрест? Якої наруги? Він є підтверджене Слово; глузують з Нього, кажуть людям, що Це від диявола. Виробляють щось та називають. . .

349 Він сказав: “Вони кажуть на святі Божі справи, що, мовляв: ‘нечистий дух чинить це’, — цьому нема прощення”.

350 Виставляють Його Слово на наругу, намагаються влаштувати Цьому якесь викриття та називають Це шахрайством чи фанатизмом — “Не ходіть туди. Не йдіть на ті зібрання”. Еге ж.

351 Що вони роблять, чинячи це? Вони беруть свої цвяхи деномінаційного віровчення. Це так. Оці ласі до задоволень вчителі, світські, безбожні, помішані на деномінації, беруть деномінаційні цвяхи та розпинають ними Сина Божого, заново, зі своїх кафедр.

352 Навіщо вони роблять це? “Вони люблять славу людську”, — ті ступені, що церква може дати їм, — “більше, ніж любов до Слова Божого”. Я засуджую їх. Вони не можуть уподібнитися цьому світу, бо вони. . . Не можуть уподібнитися Слову, бо вони вже уподібнилися цьому світу. Вони вже вчинили це. Лицемірний день, в якому ми живемо! Хіба цієї. . .

353 Хіба для мого Господа недостатньо однієї Голгофи? Навіщо ви робите це? Ви, що повинні були б любити Його, ви, що знаєте, що Це є Його Слово, ви, що можете прочитати Об’явлення 22-й розділ, де говориться: “Хто відніме одне Слово чи додасть одне Слово”, — навіщо ви це робите? Хіба для Нього недостатньо однієї Голгофи?

354 Я стою в Його захисті. Я Його прокурор, і я Словом Божим проголошую вам обвинувачення. Перемініть свої дороги, інакше ви підете до пекла. Ваші деномінації буде стерто на порошок. Я проголошую вам обвинувачення в Присутності Судді, правильно, вам, разом з вашими виглядами благочестя, лицемірствами. І навіщо ви називаєте Це. . . Хіба однієї Голгофи недостатньо?

355 Як сказав Петро: “Ваші деномінаційні отці”, — Петро засудив вас за допомогою. . . Сказав: “Котрі з ваших отців не чинили такого?” Степан зробив те саме — “Нечистими руками ви розп’яли Принца Життя”. Хіба не сказав Сам Ісус: “Котрі з ваших

отців не заганяли пророків до могили? А ви їх ще потім прикрашаєте”? Отак робили праведникам упродовж усіх періодів!

³⁵⁶ Отак і я проголошую обвинувачення цій відполірованій групі відвідувачів церкви цього дня, що відрікаються Христа. Ви своїми виглядами благочестя розпинаєте мого Христа вдруге, кажучи людям, що “ці Слова були для якогось іншого дня, і що це не для цього дня”. Я виношу вам обвинувачення. Ви винні в тому самому злodianні, що й вони в день першого розп’яття. Покайтеся та верніться до Бога, інакше загинете.

³⁵⁷ І ще раз я скажу: “Тут”, — у церквах, “вони”, — вчителі, “розпинають”, — богохульством, “Його”, — Слово. Боже, змилуйся! Дайте-но я скажу це ще раз. Можливо, на плівці це прозвучало не дуже ясно. “Тут”, — у церквах, “вони”, — духовенство, “розпинають”, — богохульством, “Його”, — Слово. Недивно, що знову:

Гори розломилися, небо потемніло,
Голову схиливши, Він помер — мій Спас,
Роздерлася завіса, нам відкривши шлях
До Небесної радості та вічного дня.

³⁵⁸ Я кажу це на цій плівці та для цього зібрання. Я кажу це під натхненням Духа Святого. Хто за Господа — нехай він прийде під це Слово! Жодних сумнівів — Бог віддасть це нечисте покоління, що відреклося Христа, відкинуло Христа, — віддасть його на суд за богохульство, за розп’яття Його ототожненого Слова. Вони йдуть на Суд. Я проголошую йому обвинувачення! “Хто за Господа, — сказав Мойсей, — нехай підійде до мене”, — коли Полум’яний Стовп висів там як доказ. Хто за Господа — нехай він візьме Слово, відкине своє віровчення та щоденно йде за Ісусом Христом. І я зустріну вас того ранку.

Схилимо наші голови тепер для слова молитви.

³⁵⁹ О Господи Боже, Той, Хто дає Вічне Життя та Автор цього Слова. Який воскресив Господа Ісуса з мертвих, Який правильним чином ототожнив це перед поколінням невірних людей. Цього ранку було довго. Багато хто сидить тут. Церква заповнена вщерть. Люди стоять повсюди. І записуються плівки, що підуть по цілому світу, в інші місця. Служителі почують це у своїх робочих кабінетах. Я молю за них, Господи. Нехай ці Слова западуть глибоко в серце, глибоко вріжуться, відітнуть увесь цей світ. Щоб вони могли сказати подібно. . .

³⁶⁰ Цей служитель-методист там у Кентуккі, одного дня приїхав до мене та сказав: “Коли я слухав оті *Сім Періодів Церкви*, я почув, як пролунав поклик: ‘Відійди від тих стін Вавилону’”, — сказав: “Я все покинув та вийшов. Я не знаю, куди йти чи що робити, але я вийшов”. Нехай благословенна буде мужність того молодого чоловіка, та дружини, та двох чи трьох діточок.

361 Боже, нехай багато хто знайде дорогу до Слова Божого — єдиного шляху Життя, бо Він є Слово. Я молю за кожного, Батьку. Часом, коли говорю оце все, це не в жорстокості; це в любові, бо любов є виправляюча. І я молю, Боже, щоб люди зрозуміли це саме так, що це малося на увазі задля виправлення. Ти, Котрий повинен був виправити, та молився за них на хресті, казав: “Отче, прости їм. Вони, вони сліпі, вони—вони просто не розуміють, що вони роблять”.

362 Я молю за тих служителів сьогодні, що знову розпинають Слово, приймаючи свої віровчення, та деномінації, та догми, та заміняють ними Слово Життя. І тоді, перед людьми, вони—вони критикують істинну Правду, яку Бог підтверджує як Свою Правду. Ми молимо за них, Батьку, щоб для них ще раз пролунав Твій поклик на Весільну Вечерю. І нехай цього разу вони прийдуть, і не знайдеться жодних відмовок, бо я усвідомлюю, що можливо, останній поклик вже пролунав. Можливо, вже надто пізно. Я надіюся, що це ще не так.

363 Благослови цю невеличку громадку присутніх тут, ці декілька сотень людей, що зібралися тут цього ранку, цього спекотного дня, сиділи тут протягом довгого, мабуть, дві години чи більше, служіння, та слухали. Вони не пішли. Вони сиділи тихо й слухали. Багато хто вже зголоднів, і жінки стоять зі своїми немовлятами, і вони чекають. Вони тримаються за кожне Слово.

364 Господи, я усвідомлюю, що станеться зі мною в День Суду, якщо я заведу тих людей не туди, куди треба. Я свідомий цього, Господи, настільки свідомий, наскільки я взагалі здатен відчувати. Що я стараюся привести їх до Слова, і щоб вони жили цим Словом, кажу їм, що Ти є “той самий вчора, сьогодні та навіки”, що величний Дух Святий — це Ісус Христос, просто лише у вигляді Духа Святого, та сама Людина. Ти так сказав. “Ще недовго, і цей світ вже не побачить Мене більше; і все ж ви будете бачити Мене, бо Я буду з вами, навіть в вас”. І я знаю, що це Ти, Господи. І ми віримо Тобі, бо ми бачимо, як Ти чиниш те саме поміж нас.

365 Ми віддаємося сьогодні, розважливо, ми робимо це тут у цьому зібранні та на плівках. Господи, якраз в цю хвилину, нехай кожен чоловік та жінка, хлопець чи дівчина, що—що присутні тут, або стоять на вулиці, або чують це на плівці, нехай ми в цю хвилину вчинимо глибоке посвячення та віддамося цілковито, всією своєю сутністю на служіння Богові.

366 Зійди на це зібрання, Господи, в Силі та уздоров хворих. Сказали, що тут був один хлопчик-каліка. Нехай той величний Святий Дух. . . Ми знаємо, просто сидіти в Його Присутності як отут ось, Він зробить це. Якщо Ти можеш пройти через радіо та телебачення, туди через різні країни та уздоровити хворих — “Ти послав Своє Слово, і Воно уздоровило їх”, — Ти можеш вчинити те саме в цю хвилину. Я молю, Боже, щоб Ти уздоровив кожного хворого, кожного каліку, кожного страждаючого, тут і тих, хто чує ці Слова. Боже, даруй це. Моя молитва за них.

367 З—з любов'ю Христа у своєму серці та зі співчуттям до тих, хто в потребі, я приношу їх, Господи, Тобі на жертвний вівтар, туди, де лежить Скривавлене тіло того Агнця як вблагання за наші гріхи та хвороби, лежить там. Я благаю про милість до цих людей. Я хочу встати як Мойсей, в проломі за них, Господи, та сказати: “Боже, будь ласкавий заради них, до них, ще трошки, і дай їм ще один шанс”. Не—не роби цього зараз же, Господи. Нехай—нехай Євангелія пройде ще трошки.

368 Їх—їх засуджено, Господи. Я молю, щоб Твоя могутня ласка та благодать поширилася на останню людину, чиє ім'я в Книзі. І я знаю, що вони захочуть. Неважко молитися проти Твого Божественного Слова, тобто, проти—тобто, проти... за Божественним Словом, я хотів сказати, Господи; Словом, що було обіцяне, Словом, що було підтверджене, Словом, що призначило цих людей ще перш ніж було закладено цей світ. Неважко молитися, щоб Ти спас тих, чиї імена в Книзі, бо я знаю, що Ти зробиш це. Ісус так сказав: “Всі, кого Батько дав Мені — прийдуть”. І ніхто не може прийти, якщо його не було дано.

369 Нині я молю, Боже, щоб повсюди, куди впадуть ці Слова, і на півці, і ті, хто присутні тут, щоб Святий Дух зараз же покликав кожну призначену особу, від закладення світу, коли їхнє ім'я було внесено в Книгу Життя Агнця. Нехай вони вчують Голос Бога, що промовляє сьогодні, в тому слабенькому, ніжному, негучному Голосі глибоко в їхніх серцях, що каже: “Ось та Дорога, йди Нею”. Даруй це, Батьку. Я прошу це в Ім'я Ісуса.

370 І поки наші голови зараз схилено тут у зібранні. Якщо ви вірите, що це є Правда, і ви—ви. . . я помістив, поклав свою руку на ці хусточки, що лежать тут, та на пакуночки для хворих та страждених. Я хочу задати вам одне питання, тепер зі щирістю.

371 Я не приходжу сюди просто для того, щоб мене почули. Я—я—я втомлений. Я змучений. Я вже не такий молодий, як колись, і я—і я знаю, що наші дні пораховано. І я знаю, що я повинен докласти кожну дрібницю, яку тільки зможу, для Царства Божого. Я повинен проповідувати кожного разу, як тільки випадає мені така нагода. Я повинен, я повинен іти, чи є в мене бажання, чи ні.

372 Я приходжу сюди, бо в мене—в мене є відчуття робити це. Я—я хочу робити це. Я люблю вас. І я не кажу жорсткі та жорстокі речі, щоб—щоб. . . через те, що мені хочеться це сказати. Щось пульсує всередині мене. Оце, що було підтверджено — саме воно змушує мене робити оце все. Я кажу це з доброзичливістю, з любов'ю. В мене нема бажання відчитувати наших жінок та наших чоловіків. В мене нема бажання робити це, брате, сестро. Єдине моє бажання — це підвести вас до гострого моменту, де ви зможете побачити виправлення та батіг Господній, що ви мусите прийти зараз. Не відкладай це; може статися так, що ти чекатимеш надто довго.

373 І ви, що бажаєте стати на Господній бік, з повною віддачею у своєму серці, в присутності цього зібрання зараз чи там по країні, де опиняться плівки; щоб ви, зі схиленими головами... Не піднімайте рук, якщо у вас нема справжньої серйозності в цьому. Отож, якщо ви дійсно маєте це на увазі, ви хочете прийти до Господа, з більш посвяченим життям, чи не піднімете ви свою руку просто зараз же. Ви, благословить вас Господь. Ви наново посвячуєте себе Христові, щоб старатися нести наругу. Ви скажете: “Я сьогодні бажаю прийняти наругу”.

374 Мої руки теж підняті вгору. Я, я хочу взяти на себе наругу Ісуса Христа. Я з радістю носитиму це клеймо назви “святенник-стрибун”, як би там не захотіли це назвати. Я носитиму його з гідністю, бо це заради Господа. Я носитиму його з гідністю.

375 Хіба ви всі не хочете зробити те саме? Підніміть свої руки та скажіть: “Благодаттю Божою, я—я—я хочу...я...” Учні повернулися, вважали, що це було великою честю — носити наругу Його Імені. Чи хочете ви носити наругу якоїсь голівудської зірки, чи якоїсь телевізійної знаменитості, чи якогось церковного члена, чи чогось такого? Чи ви хочете наругу Слова Ісуса Христа? “Дай мені наругу Слова, Господи. Я знаю, Він виніс наругу Божого Слова. Дай мені нести її теж, Господи”.

Понесу цей освячений хрест,
Поки смерть не звільнить мене,
А потім додому вернуся, вінець я прийму.

376 Одного дня для нас там буде вінець. Зараз він виливається. Коли настане кінець цьому земному життю, тоді ми знаємо, що він буде якраз такий, як треба.

377 Тепер, тут нема місця, щоб привести людей до вівтаря. Нехай ваше місце, де ви знаходитесь, буде вівтарем. “Всі, хто увірував...” Поки ми молитимемося.

378 Небесний Отче, мені здається, що майже кожна рука піднялася, молоді й старі, в цьому приміщенні. І я молю, щоб кожного разу, коли будуть слухати цю плівку, щоб люди піднімали свої руки та схиляли коліна в кімнаті; батько й мати підійдуть, та візьмуть один одного за руку, та скажуть: “Люба моя, ми вже досить довго були церковними членами. Давай—но прийдемо до Христа”. Даруй це, Господи.

379 Благослови цих людей тут. Я молю, щоб Ти дав їм, Господи, посвячене життя. Багато хто з них, Господи, порядні люди. Вони—вони Твій народ; вони просто не знали Правди. І я молю, щоб Ти виявив їм Свою Правду, Господи. “Твоє Слово є Правда”.

380 Як Ти сказав у Івана, я думаю, десь у 17-му розділі, Ти сказав: “Освяти їх, Отче, Правдою. Твоє Слово є Правда”.

381 І, знову ж, Воно, Твоє Слово, як і колись, є Правдою. Воно завжди є Правда, бо Воно є Бог. І я молю, Боже, щоб Ти освятив їх Правдою. Тобто, освяти, очисти їх від усяких віровчень та

деномінацій. Очисти їх від усього світського — до посвяченого життя Слова. Даруй це, Господи. Тепер вони Твої. Ти обіцяв це зробити. І, як Твій слуга, я підношу свою молитву за них. В Ім'я Ісуса Христа.

382 Тепер, схиливши наші голови, давайте-но проспіваеть цей гімн, поки ми продовжуватимемо молитися.

Ісус все заплатив,
Все Йому... (Подумайте про це!)
Гріх...

383 Вчора я був в одному закладі, і один чоловік знімав з мене мірки для костюма, що його один брат тут з церкви купив мені. Він сказав: “В тебе костюм був такий, що аж ‘кричав’, і я купив тобі нормальний”.

384 І я пішов туди, щоб мені зробили викрійку, і той сказав: “Слухай-но, праве плече в тебе трохи нижче. Ти, мабуть, колись носив якусь важку нощу”.

385 І я подумав: “Так, нощу гріха. Та Ісус повністю заплатив за неї”. Послухайте, коли ми співатимемо його.

Ісус заплатив... усе,
І все, все своє життя Йому я...

Що накоїв гріх?

Гріх залишив багрянню пляму,
Він омив її, зробив її білою як сніг.

386 Боже, будь милостивий до нас. Коли триває цей глибокий час роздумів, нехай Слово вбереться глибоко, Господи, в серце. Нехай люди, хоч вони вже запізнилися на свій обід... Але, Господи, Це більше ніж пожива. Це є Життя. “Мое Слово є пожива”, — сказав Ти. І Це те, чим насолоджуються наші голодні душі.

387 Тож візьми нас, Господи, переплав нас. Господи, візьми мене з ними. Я хочу йти з ними. Я зараз, вірою, Господи, піднімаюся на Голгофу. Я крокую разом з цим зібранням. Тож просто переплав мене всього, Господи. Я чинив неправильно. Часто бувало таке, коли я...

388 Ось нещодавно я збирався зовсім покинути проповідувати. Люди не хочуть мене слухати. Вони просто продовжують робити те саме, і я—я охолодів. Я закомплексував. О Боже! Декілька неділь тому, коли Ти дав мені там той знак, та читав Біблію та побачив, як Ти сказав Мойсееві, точно як було в тому сні, що там була гора, теж, і йому був знак. І потім якраз наприкінці цього, пізнати, що я—я покинув стільки хворих; служіння не тільки в пророцькому, але й у навчанні Слову, і—і для молитви за хворих. Ти зробив так, що чоловік впав мертвим на підлогу, а потім повернув його до життя, на підтвердження того, що це є правдивим. Ти завжди підтверджуй Своє Слово.

³⁸⁹ І тепер, Господи, підтверди Його просто зараз же, поки я перед Твоїм Престолом. Візьми кожного з цих людей, Господи, заberi з нас цей світ. Візьми мене, Господи, поки ми у Твій Присутності. Просто заberi цей світ, вижми наші серця, Боже, зараз же. Віддали від нас цей світ та клопоти цього світу. Дай нам бути посвяченими Християнами, о Боже, бути люблячими, та доброзичливими, та приємними, приносити плоди Духа. Ти зробиш це, Господи? Ми перед Твоїм Престолом. Гріх залишив багрянню пляму на кожному з нас, але Твоя Кров здатна простити її, Господи, та зробити її білою як сніг. Даруй це, поки ми чекаємо на Тебе. Візьми нас; ми Твої; присвятили своє життя Тобі. В Ім'я Ісуса Христа, даруй це, Господи, кожному з нас.

³⁹⁰ Вижми моє серце, Господи. Я бачу всі свої хиби. Я бачу всі свої помилки. Боже, віднині, я старатимуся жити якнайкраще, як тільки зможу, щоб допомогти Тобі. Я хочу йти, я хочу наново посвятити своє життя Тобі, від цієї миті тут цього ранку.

³⁹¹ Після того, як проголосив це обвинувачення проти моїх—моїх друзів—служителів там, і повинен був сказати оці жорсткі речі, але, Господи, я зробив це за Твоїм натхненням. Я відчуваю, що Ти наказав мені зробити це. Тепер це знято з моїх плечей, Господи. Я—я радий, що це знято. Нехай вони роблять з цим що захочуть, Батьку. Моя молитва — щоб вони прийняли це. Я молю, щоб Ти спас кожного, Господи.

³⁹² Нехай з'явиться пробудження праведних, і могутня Сила ввійде до Церкви якраз перед Її відходом. Про це неважко молитися, бо Ти обіцяв це. І ми очікуємо, Господи, на той третій ривок, який, як ми знаємо, вчинить величні справи для нас поміж нами.

³⁹³ Я Твій, Господи. Я кладу себе на вітвар, настільки посвяченого, наскільки мені взагалі відомо, як посвячувати себе. Відними від мене цей світ, Господи. Відними від мене те, що тлінне; дай мені нетлінне — Слово Боже. Нехай я буду спроможен жити настільки близько до того Слова, що Слово буде в мені, а я в Слові. Даруй це, Господи. Нехай я ніколи не поверну від Нього. Нехай я триматиму той Меч Царя так завзято і стискатиму Його так міцно. Даруй це, Господи.

³⁹⁴ Благослови нас усіх. Ми Твої слуги, коли ми посвячуємо себе Тобі цього ранку, заново, в наших серцях. Ми Твої, в Ім'я Ісуса Христа, задля служіння.

Ісус. . .

Благословить вас Бог! Брате Невілле.

ОБВИНУВАЧЕННЯ UKR63-0707М
(The Indictment)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у неділю вранці 7 липня 1963 року у Скинї Брангама у Джефферсонвіллі, штат Індіана, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом “Voice Of God Recordings”.

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org